

TERMÉSZETFÖLÖTTI:
William Branham élete

Harmadik kötet:

A férfi és az ő elhívása
(1946 – 1950)

2/3

Írta: Owen Jorgensen

39. fejezet

A colorádói Sziklás-hegységben

1947

MIUTÁN VÉGET ÉRTEK az 1947-es nyári körutak, William Branham alig várta, hogy hazaérjen, lássa a családját és végre kipihenje magát. Amikor autóval Jeffersonville-be ért, meglepetten látta, hogy az utcájuk mindkét oldala annyira tele van autókkal, hogy még parkolóhelyet sem tudott találni. Amikor meglátta a házukat, rájött, hogy miért. Mindenütt emberek voltak, az előkertben nyüzsögve és a járdák mentén, az autókban ülve és az első verandán álldogálva. Ezek az idegenek minden bizonnyal őt várták, hogy hazaérjen. Billnek nem maradt elég energiája arra, hogy megálljon és beszélgessen velük. Továbbhajtott.

Bill öt napig egy családnál lakott, aki a gyülekezetébe járt, mialatt gondolkodott és imádkozott arról, hogy mitévő legyen. Végül néhány diakónus a Branham Imaházból elment és beszélt a jogtalan betolakodókkal, elmagyarázva nekik, hogy Billnek szüksége van pihenésre és nyugalomra. A tömeg szétszéledt és Bill hazamehetett.

Már több mint egy éve történt, hogy az Úr angyala eljött Billhez és azt a megbízatást adta neki, hogy vigye el az isteni gyógyítás ajándékát a világ népeihez. Eme küldetés hatása a legmerészebb elképzeléseit is túlszárnyalta. Egy rövid esztendő lezajlása alatt szolgálata a szerény kezdetektől eljutott oda, hogy az észak-amerikai emberek tízezreinek érintette meg az életét. Ezért az erős növekedésért azonban nagy árat kellett fizetni. Az egész éves kimerítő feszültség és állandó munka végül utolérte. A hosszú imaéjszakák, túl kevés alvás és állandó utazás városról városra, mind hozzájárult Bill kimerültségéhez. Mégis úgy tűnt, hogy valami más is közrejátszik, van valamilyen szellemi oka is, amit Bill nehezen értett meg.

A körutak során, amikor Bill bal kézfeje megduzzadt a démoni rezgésekre, az több volt, mint csak egy betegségre adott fizikai reakció. Az szellemi hadakozás volt. Habár Jézus Krisztus ereje mindig nagyobbnak bizonyult, mégis ezek a démonok nem mentek el harc nélkül. Bill érezte minden egyes csatának a hatását. Amikor a betegség rezgései megszűntek, Bill úgy érezte, hogy saját erejének egy része is elszáll. A gyógyító szolgálatok végére már alig állt a lábán, alig volt tudatánál. Az azt követő nap mindegy, hogy mennyi alvást tudott bepótolni, még mindig bágyadtnak érezte magát. Majd kezdődött a következő esti imasor és Bill újra négy- öt órát töltött el démonokkal csatázva, ahogy a betegekért imádkozott. Esélye sem volt, hogy visszanyerje erejét és erőtlen állapota egyre csak romlott.

Tudta, hogy pihenésre van szüksége eme feszített tempó után. Talán, ha kivenne néhány hónapot, visszanyerhetné állóképességét. Bill a szeptember nagy részét új házának

tervezgetésével töltötte. Vásárolt egy telket Jeffersonville-ben a Ewing út 208 szám alatt, majd felfogadott egy helyi kivitelezőt az építkezéshez.

Miután elrendezte ezeket az ügyeket, Bill válaszolt a levelekre is. Sok napot egyedül töltött az erdőben, könyörögve Istenhez a sok ezer imakérésért, ami távolléte alatt gyűlt össze. Több száz levelet kapott szolgálóktól is, akik mind arra kérték, hogy menjen és tartson gyógyító körutat a vidékükön. Nyilván nem tudott mindegyiknek eleget tenni. Minél többet imádkozott érte, annál jobban megtetszett neki az az ötlet, amit Gordon Lindsay ajánlott hónapokkal azelőtt.

Lindsay tiszteletes felajánlotta, hogy körutat szervez a Csendes-óceán északnyugati partja mentén. Lindsay azt javasolta, hogy ezeket az összejöveteleket egy teljesen új elv alapján szervezzék. Feltételezve, hogy Bill egyedülálló szolgálata, sokféle felekezetből jövő keresztényeknek tetszene, Lindsay tiszteletes a lehető legtöbb felekezetet be akarta vonni egyetlen szponzoráló együttműködéssé. Ez az elgondolás felkeltette Bill érdeklődését, mert mióta csak az angyal eljött hozzá és átadta küldetését, reménykedett, hogy szolgálata segíthet majd egyesíteni az töredezett keresztény közösséget. A látomásra gondolt, amelyet 1933-ban látott, ahol ő maga két gyümölcsöskert között állt és mindkét kertből almát és szilvát szedett. Ekkor szólt hozzá az Úr, hogy „végezd az evangélista munkáját.” Bill mindig úgy vette ezt, hogy neki az evangéliumot kell prédikálnia minden felekezetben és soha ne kötelezze el magát egyetlen csoport felé sem. Ezért boldogan jóváhagyását adta ahhoz, hogy Lindsay tiszteletes összejövetel sorozatot szervezzen a Csendes-óceán északnyugati partján november első felére.

1947 OKTÓBERÉBEN Bill pihenőidőt tartott. Elutazott Colorádótól nyugatra, hátszlovakat bérelt és felment a Sziklás-hegységbe, hogy néhány hetet vadászattal, sátorozással töltsön közösségben Teremtőjével. Habár az elmúlt év során emberek tízezreivel került közvetlen kapcsolatba, szívében ő mindig is a vadon embere maradt. Itt a Sziklás-hegység magas völgyei és magasztos csúcsai között szabad lehetett a tömegektől és a sürgető szükségektől. A fagyos reggeleken a tábortűz mellett új erőre kapott és a meleg délutánokon a fenyők közt suttogó lágy szellő nyugtatta fáradt idegeit.

Egy nap Bill egy sasfészekre lett figyelmes egy hasadék belsejében, fenn egy meredek sziklabércen. Tízszeres nagyítású látcsövén keresztül figyelte, ahogyan az anyasas kicsinyeinek a túlélés művészetét tanítja. Az öt borzas kismadár felmászott a hátára. Csőrüket az anyasas szárnyaiba akasztva az életükért kapaszkodtak, ahogy az kiemelte őket a fészekből és biztonságosan levitte őket a 300 méterrel lentebb fekvő füves rétre. Ezután lerázta őket magáról majd otthagya őket játszani, s egy légáramlat segítségével felemelkedett a lehető legmagasabb szikláig. Az öt sasfióka boldogan csintalankodott a puha fűben, körbe-körbe futkostak, csipogtak, bogarakat kapkodtak, és átbukfenceztek egymáson. Olyan gondtalannak és boldognak tűntek.

„Ez engem egy pünkösdi ébredésre emlékeztet” – gondolta Bill. „Olyan, mint egy ember a világ régi fészkeiben: semmiről nem tud, csak amit az ördög ad neki. Mégis, egy nap elfogadja Jézus Krisztus szeretetét. Akkor Isten felemeli őt, majd leteszi egy árnyas, zöld legelőn. Boldog és örvendezik.”

Látcsövén keresztül Bill tovább figyelte a kismadarak könnyed játékát. Azt gondolta: „Vajon miért nem félnek? Hát nem tudják, hogy a környéken prérifarkasok is vannak?”

Mikor eszébe jutott az anyasas, Bill látcsövét a magas állására irányította. Az anyának csak a feje mozdult apró rándulásokkal, ahogy figyelmes tekintetével minden mozgást szemmel tartott, ami a völgyben történt. „Értem,” – gondolta Bill – „ha egy prérifarkas megpróbálna elkapni egy sasfiókát, az anya agyonverné.”

Bill rádöbbsent ennek szellemi jelentőségére. „Dicsőség Istennek! Így van. Jézus Krisztus kivett engem a világ fészkeiből, felment a dicsőség folyosóin, és most ott ül fenn, szemmel tartva örökségét. Egy hívőnek soha nem kell félnie.”

Ahogy Bill az anyasast figyelte, észrevette, hogy fejét oldalra billenti, mintha valami szokatlan dolgot venne észre. Bill a látóhatárt átvizsgálva rájött, mi az aggodalmának oka. Északról egy vihar közeledett, sebesen, fekete felhőkkel borítva el az eget. Az első mennydörgés hallatán az anyasas felrikoltott, elhagyta állását, és egyenesen az alant fekvő rétre indult. Amikor leszállt, kiterjesztette szárnyait és ismét felrikoltott. Fiókái azonnal odaszaladtak hozzá, majd csőrüket és karmaikat az anya tollaiba akasztották. A szél percről-percre erősebben fújt. Az anya felszállt fiókáival a hátán, ügyesen használva a légáramlatokat, hogy magasra emeljék fészekalijával együtt. A 80 kilométer per órás szélviharral dacolva felrepült, egyenesen a sziklahasadékba.

Bill látcsövét előreejtve, zokogni kezdett, s így gondolkodott: „Egy dicsőséges napon, amikor ennek az ébredésnek vége, Jézus eljön majd a dicsőségből, és kiterjeszti nagy és erős szárnyait, hogy az összes fiókája belekapaszkodhasson csőrével és elrepüljön Vele az örök biztonságba.”

Aznap este a tábortűz fényénél Bill kikereste azt a szót, hogy „sas” a konkordanciájában és követte az utalásokat végig a Bibliában. Egy bizonyos Igerész lenyűgözte – a 2Mózes 19:4, melyben az Úr Mózes szolgálatát egy sas szárnyaihoz hasonlította. Miért hasonlítja Isten az ő prófétáját egy sashoz? Talán azért, mert a sas magasabbra tud repülni és messzebbre láthat a Föld bármely teremtményénél. Igen, ez volt Isten összes prófétájának elhívása. Az Úr megadta nekik azt a képességet, hogy magasabbra szárnyaljanak és messzebb láthassanak szellemi téren bárki másnál, lehetőséget adva nekik arra, hogy lássák a múltat és a jövőt, éppúgy mint az igazságot és a hamisságot.

Bill eddig már látta a jövőnek pillanatait és azok az események mindig bekövetkeztek. Ez azt jelentette, hogy van hasonlóság közte és Mózes között? Amikor az angyal eljött hozzá a barlangban, azt mondta: „*Ahogy Mózes prófétának két jel adatott, hogy igazolja, hogy Isten küldte őt, neked is két jel adatik majd.*”

Bill Mózes második könyvének harmadik részéhez lapozott és elolvasta, ahol Isten eljött a pásztor Mózeshez megparancsolva neki, hogy vigye el a szabadulás üzenetét a zsidóknak, akik még mindig rabszolgák voltak Egyiptomban. A 2Mózes 4-ben Bill ezt olvasta:

Mózes ekkor így felelt: Hátha nem hisznek nekem, és nem hallgatnak a szavamra, hanem azt mondják: Nem is jelent meg neked az Úr.

De az Úr erre megkérdezte tőle: Mi van a kezeden? Egy bot – felelte.

Dobd a földre! – mondta az Úr. Amikor a földre dobta, az kígyóvá változott, Mózes pedig elfutott előle.

Az Úr azonban ezt mondta Mózesnek: Nyújtsd ki a kezedet, és ragadd meg a farkánál! Mózes kinyújtotta a kezét, és megmarkolta, az pedig a kezében bottá változott.

Így majd elhiszik, hogy megjelent neked az Úr, atyáik Istene: Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene.

Majd pedig ezt mondta neki az Úr: Dugd be a kezedet a ruhád alá! Ő bedugta a kezét a ruhája alá, és amikor kihúzta, hófehér volt a keze a poklosságtól.

Ezután pedig azt mondta: Dugd vissza a kezedet a ruhád alá! Visszadugta a kezét a ruhája alá, és amikor kihúzta a ruhája alól, ismét olyan volt, mint testének többi része.

Ha tehát nem hisznek neked, és nem hallgatnak az első jel szavának, majd hisznek a második jel szavának.

Isten bizonyára tudta, hogy mennyire nem akarják majd elhinni a zsidók, hogy Mózes a próféta, akit a nagy Vagyok küldött. Az a két természetfölötti jel kimondottan arra adatott, hogy hatást gyakoroljon rájuk és meggyőzze őket. Világos, hogy egy ember sem tud megtenni magától olyan dolgokat. Ezek a jelek arra hívtak, hogy bemutassák Isten hatalmát.

Mózeshez hasonlóan Bill szintén saját alkalmatlanságára nézett, amikor az angyal azt mondta, hogy el kell vinnie az isteni gyógyítás ajándékát a világ népeihez. Úgy, mint Mózesnél, Isten neki is két jelet ígért meg, hogy igazolja küldetését. A bal kezére nézett. Az összejöveleteken estéről estére látta, ahogyan kézfeje megduzzad különböző betegségek rezgéseit követően. Miután Jézus kiűzte a démonokat, Bill szemlélte, ahogyan keze visszaváltozik. Az sohasem hibázott. De mi van a második jellel? Az angyal azt mondta: „Ha alázatos és őszinte maradsz, megtörténik majd, hogy képes leszel látomás által megmondani szívüknek titkait. Akkor az embereknek hinniük kell neked.” Mit jelentett ez? Mikor fog ez megtörténni?

Bill még egy fadarabot tett a tűzre és újra nekidőlt a fának, azon tűnődve, hogy milyen más párhuzamok vannak Mózes élete és saját élete között. Amikor Isten Mózeszt használta, hogy kiszabadítsa Izráel gyermekeit az egyiptomi rabságból, akkor Ő Magát nappal felhőben, éjszaka pedig Tűzoszlopban mutatta be. Minden bizonnyal Isten sok különböző módon jelent meg a történelem folyamán, mégis a felhő és a Tűzoszlop tűnt két leggyakoribb leplének.

Valójában, maga az Úr jött el Tűzszlop formájában, amikor először felkeltette Mózes figyelmét a pusztában, amikor meglátta az égő csipkebokrot, de a bokor nem égett el. Lehetséges, hogy az a Tűzszlop ugyanaz a csillag, ami elvezette a bölcseket Perzsiából Betlehemig, ahol megtalálták a királyi gyermeket, Jézust? Biztosan az volt az a vakító fény, ami megtérésre vezette a tárzusi Sault és tette Pál apostollá. Lehet, hogy a Tűzszlop volt az a fény, ami megjelent a faházban születése reggelén? Az lehetett az a lángoló csillag is, ami feltűnt a feje fölött 1933-ban, amikor első megtérőit keresztelte? És mi van azzal a fényességgel a barlangban? Amikor az angyal eljött hozzá a barlangban, egy Tűzszlop közepéből lépett elő. Mi volt pontosan az összefüggés a Tűzszlop és az Úr angyala között? Minden alkalommal, amikor az angyal emberi alakban eljött Billhez, az a természetfölötti fény ott körözött az angyal feje fölött néhány centivel.

Amint az Úr angyalán gondolkodott, Bill hirtelen aggódni kezdett. Gyógyító szolgálatának első évében az angyal rendszeresen megjelent neki. Már hat hónap telt el az angyal utolsó látogatása óta. Bill azóta nem látta az angyalt, amióta ő figyelmeztette, hogy ne tegyen túl nagy hangsúlyt a csodákra az illinois-beli Vandáliában. Billnek hiányoztak az angyal látogatásai. Miért nem jött? Valami még mindig helytelen?

40. fejezet

A nagy próba

1947

1947 NOVEMBERÉBEN William Branham egy négynapos gyógyító összejövétel sorozattal kezdte a csendes-óceáni körútját az észak-nyugati parton Vancouverben, Brit Columbiában. A helyi szolgálók között látott együttműködés túlszárnyalt bármit, amit Vancouver valaha is látott a felekezetek között. A nagy városi előadóterem minden este zsúfolásig megtelt. A gyógyító szolgálatok estéről estére bámulatba ejtőek voltak. Egy helyi evangélistát, Ern Baxtert annyira lenyűgözte, hogy Jack Moorehoz és Gordon Lindsayhez hasonlóan lemondta minden elfoglaltságát, hogy követhesse a Branham körutak helyszíneit városról városra.

Bill következő állomása Portland, Oregon volt. Vancouverhez hasonlóan helyi szolgálók százai közreműködtek, hogy a portlandi összejövetelek jól sikerüljenek. Az első estén hétezer ember haladt át az előadóterem kapuin, amikor a város tűzrendésze elrendelte az ajtók bezárását. Még emberek ezrei várakoztak kint.

A portlandi körút harmadik estéjén sátán megpróbálta tönkretenni Billt. Gordon Lindsay vezetésével az emberek Bill fő énekét kezdték énekelni: „Higgy, ó, csak higgy! Minden lehetséges, higgy, ó, csak higgy!”, mialatt Bill kísértalt a színpadra. Miután üdvözölte a hallgatóságot, Bill bátorította őket, hogy higgyenek Istenben és lássanak gyógyulásokat és csodákat. Mialatt beszélt, észrevette, hogy egy testes ember, szürke öltönyben, középen a sorok között, bátran előrefelé siet. Mikor az ember felért a lépcsőkön keresztül a színpadra, Bill azt gondolta, hogy talán az egyik segítő, aki fontos üzenetet hoz. Lehet, hogy valaki elájult vagy szívrohamot kapott és sürgősen imádságra van szüksége. Amikor a férfi felért a színpadra, Bill meglátta, hogy valami mással van baj... nagy baj.

A nagydarab férfi megállt. Szemeit vadul ide-oda forgatta, először a zsúfolt előadóteremre nézve, majd a 300 szolgálóra, akik a színpadon ültek. Végül a kis prédikátorra figyelt, aki a pódium mögött állt. A természetes ember felhorkant. Alsó állkapcsa ide-oda járt és fogait csikorgatta. Mindkét keze ökölbe rándult, mintha használni akarná őket. Előrelépve ezt morogta: „Te képmutató. Te fűben csúszó kígyó. Én majd megmutatom milyen Isten embere vagy te. Minden csontodat összetöröm a vézna kis testedben.”

Bill szó nélkül odafordult, hogy szembenézzen a veszéllyel. A nagy ember képesnek tűnt, hogy beváltsa fenyegetését. Magasságra több mint 180 centi lehetett és legalább 110 kiló súlyú volt. Ezzel ellentétben Bill lefogyott 53 kilóra. Eme vad ember karja vastagabbnak tűnt Bill combjánál.

A férfi lassan egyre közelebb jött. Két rendőr lépett ki a tömegből, hogy megállítsák, de Bill saját félelmét is figyelmen kívül hagyva intett nekik és ezt mondta: „Ez itt nem test és vér harca. Ez szellemi erők között van.”

A két rendőrtiszt kelletlenül visszalépett és figyelte, ahogy az őrült, lassú, de biztos tempóban közeledik. A nagydarab ember ezt morogta: „Te szélhámos, aki Isten szolgájának adja ki magát. Megmutatom ezeknek az embereknek, hogy semmi más nem vagy, csak egy hazug. Mindjárt az ölükbe repülsz.”

A nagy ember megállt Billtől két méterre. Olyan magas volt, hogy Billnek fel kellett nézni, hogy az arcát lássa. Magában így imádkozott: „Egyedül benned van reményem.”

Ismerős hangot hallott, zúgó szélhez hasonlót, *ssssshhh*, aztán megérezte, ahogy az Úr angyalának jelenléte közeledik. Bill félelme azonnal elszállt és mély szeretet vette át a helyét. Azt gondolta: „Szegény ember nincs magánál.”

Az őrült megismételte fenyegetését: „Te csaló. Összetöröm minden csontodat a gyenge kis testedben.” Izmai megfeszültek, ahogy keze ökölbe rándult.

Bill azt gondolta: „Szegény ember, nem tudja, mit csinál.” Aztán Bill száját megnyitva azt akarta mondani: „Én nem tenném ezt, barátom,” – de a szavak, amelyek elhagyták ajkát, máshogy szóltak. Saját szándékától eltérően Bill ezt mondta: „Így szól az Úr: Mivel ellenszegültél Isten Szellemének, ma este a lábaimhoz esel és meg fogsz hajolni az Úr Jézus Krisztus Nevének.”

A nagydarab ember nyálát összegyűjtve egy nagy adag váladékot köpött Bill arcába, majd így morgott: „Te képmutató, megmutatom neked, kinek a lábaihoz esek.” Majd egy lépést téve előre, öklét felemelte, hogy lesújtson.

Bill lágyan így szólt: „Sátán, gyere ki ebből az emberből!”

Az őrült ember ütésre kész karja lefagyott és szoborrá merevedett. Szeme kidülledt, száját kítátotta és nyelvével össze-vissza csapkodni kezdett. Úgy nyöszörgött, mint egy megvert kutya, amint szemei elbágyadtak és eszméletét veszten előre esett. Feje Bill cipőin landolt, míg ugyanakkor egyik karja olyan szorosan fonódott Bill lábai köré, hogy mozdulni sem tudott.

Mindkét rendőr odasietett és az ájult férfi mellé térdelt. Egyikük felnézett és ezt kérdezte: „Mi történt? Meghalt?”

„Nem,” – mondta Bill. „Ez egyszerűen csak Isten volt, aki megmutatta hatalmát, hogy az a démon meghajoljon előtte. Ez minden.”

„Rendbe jön ez az ember, itt fent?” S a rendőr a fejére mutatott.

„Nem uram,” – válaszolt Bill. „Ha hajlandó lenne szakítani azzal a szellemmel, az nem jönne vissza, de ő úgy gondolja, hogy igaza van. Imádja azt a szellemet, ezért újra vissza fogja venni. Leszednék a lábamról?”

A rendőrök lefejtették a karját és hátravitték. Kellett még néhány ember, aki segített lecipelni a színpadról. Távozás előtt az egyik rendőr így szólt: „Tudom, ki ez az ember. Több összetűzése is volt már a törvénnyel, mert bement és megzavart egyházi összejöveteleket. Intézetbe vitték, de kiszabadult. Elfogatóparancsunk van rá. Éppen tegnap törte össze egy férfi állkapcsát, olyan erősen megütve, hogy kirepült az utcára. Úgy néz ki ma este ellenfelére akadt.

Visszalépve a szószékhez, Bill megszólította a közönséget: „Amint látják, a mi Mennyei Atyánké minden hatalom mennyen és földön...” Ekkor egy beteg ember, aki hordágyon feküdt, közel a színpadhoz felkiáltott: „Igen, az Övé! Meggyógyított engem!” Majd felugrott a hordágyáról. Az épület másik oldalán, egy mankókon álló férfi így kiáltott: „Ő engem is meggyógyított!” Majd messzire dobva mankóit, egészséges lábakkal futott végig a sorok között. Egy másik ember felkelt a tolószékéből, ezt kiáltva: „És engem is!” Ezután Isten ereje futótűzként járta át az épületet, megérintve minden szívet, mely hitre jutott, hogy elvegye a Mindenhatótól gyógyulását és csodáit.

Bill felkavaró körútja a Csendes-óceán mentén Ashland, Oregonban végződött 15 nappal megkezdése után. Gordon Lindsay így írt róla: „A 14 napos szolgálat alatt, viszonylag kevés újsághirdetéssel körülbelül 70 ezer ember hallotta meg a gyógyítás örömhírét és ezek közül legalább 1000 szolgáló testvér volt.”¹ Ez lenyűgöző eredmény volt.

1947 NOVEMBERÉNEK VÉGÉN, Bill Phoenix, Arizonába repült, hogy ott három összejövetelt tartson, pénteken, szombaton és vasárnap este. Amikor Phoenixbe ért, megtudta, hogy a támogató szolgálókat annyira lenyűgözték a Calgaryból érkező beszámolók, hogy elhalasztották saját „csodasorukat” a vasárnap este kedvéért. Mivel egyszer már így tett, Bill nem érezte magát kényelmetlenül, hogy újra ezt tegye.

Egy órával a péntek esti összejövetel kezdete előtt, Bill épp egy kis hátsó szobában imádkozott, amikor az Úr angyala megjelent. Mint mindig, az angyal mellénél összefont karokkal állt és feje fölött természetfölötti tűz körözött. Az angyal nem mozdult és nem szólt. Az arca mindig szigorúnak tűnt, de ez alkalommal rosszállóan és haragosan nézett. Bill ijedtében felkiáltott, amint arccal előre a földre esett. Gordon Lindsay meghallva a kiáltást a szobába sietett megnézni, hogy mi a baj. Az angyal azonnal köddé lett és eltűnt.

Az elkövetkezendő két napban Billt nyugtalanság gyötörte a látogatás miatt. Miért nem találkozott vele az angyal hét hónapig? Miért jelent meg most? És miért nem beszélt? Mérges volt? Nem tudta elfelejteni az angyal haragos tekintetét.

Esténként Phoenixben Bill fél órát prédikált, mielőtt hívta volna az imasort. Témája az Izráel gyermekei voltak, akik a pusztán átkelve közeledtek az Ígéret Földje felé. Vasárnap este, mialatt a tömeg idegesen várta a „csodasort”, Bill a 4Mózes 22. fejezetéből vette témáját, ahol Isten szól Bálámhoz, a hamis prófétához, hogy ne menjen el Bálák hercegével

¹ Gordon Lindsay: William Branham, egy Istentől küldött ember, 1950, 125. oldal

megátkozni Izráelt. Bálám kérdezgette Istent, hogy elmehet-e, addig, amíg végül megengedte neki. Aztán az Úr angyala találkozott Bálámmal az úton és megölte volna, ha Bálám számára nem mentette volna meg az életét háromszor.

Amint Bill Bálámról beszélt, aki nem engedelmeskedett Isten első parancsolatának, hirtelen rádöbbsent, hogy ő is ugyanebben a bűnben vétkes. Hát nem szólt-e Isten hozzá, hogy túl nagy hangsúlyt fektet a csodákra? Lehet, hogy ezért jelent meg neki az angyal két nappal ezelőtt? Azért jött, hogy figyelmeztesse az Úrnak való engedetlenségére, mivel engedi, hogy ezek a „csodasorok” tovább folytatódjanak? Bill olyan gyengének érezte magát legbelül, hogy azt gondolta, térdai összecsucsklanak. A szószerkezetbe kapaszkodva próbálta folytatni a prédikálást, de terhelt lelkiismerete annyira vádolta, hogy abba kellett hagynia.

Miközben a gyülekezeti terem oldalsó folyosóján formálódott a „csodasor”, Bill csendben így imádkozott: „Mennyei Atyám, ha rosszat tettem és nem a Te isteni akaratod számomra, hogy a csodákra összpontosítsak, kérlek, mutasd meg nekem nyíltan. Ha jön ma olyan személy az imasorba, aki nem gyógyul meg, akkor tudni fogom, hogy kívül vagyok a Te akaratodon és soha többé nem fogom engedni, hogy bárki előrehozza a legnehezebb eseteket vagy még egyszer 'csodasort' hívjon össze.

Először egy anya érkezett a lányával. Bill megkérdezte a kislányt, hogy hol lakik, de nem válaszolt. „Nagyot hall,” – magyarázta az édesanyja – „ezért hoztam őt ide ma este.” Hangját felemelve Bill újra megkérdezte a lánytól, hogy hol lakik. Ez alkalommal a lány válaszolt: „Kaliforniában.”

A lány jobb kezét megfogva, Bill érezte, amint rezgések futnak át bal kezén. Lehet, hogy olyan fertőzése volt, ami átszakította a dobhártyát vagy egy daganat akadályozta a fül működését, mert a rezgések azt mutatták, hogy valamilyen módon egy démoni élet okozta a problémát. Amikor Bill megfeddte a démont Jézus Krisztus Nevében, a rezgés elhalt.

A lány kezét elengedve Bill így szólt: „A gyermek meggyógyult.” Majd próbált beszélni vele. Nem válaszolt. Ez különös volt. Bill hangosabban szólt, de nem kapott választ. Háromszor kellett összecsapnia kezeit, amíg a lány végül bólintással jelzett, hogy hallja. Ahelyett, hogy javult volna a hallása, úgy tűnt, hogy még rosszabb lett. Bill ijedten újra megfogta a kezét. A rezgés ott lüktetett erősebben, mint azelőtt.

Bill másodjára is kiűzte a démont Jézus Krisztus Nevében. Úgy tűnt, ezúttal lassabban távozott, mint először, de Bill tudta, hogy elment, mert a kézfejen lévő duzzanat eltűnt és a rezgések elmúltak. Mégis, amikor próbált beszélni a lánnyal (még mindig fogta a csuklóját) Bill kézfeje újra feldagadt és a rezgések visszatértek erősebben, mint valaha. De ami a legrosszabb, a lány most már egyáltalán nem hallott semmit, bármilyen hangosan is kiabált Bill. Ez a szegény lány nagyothallóból teljesen süket lett! Bill megtörtén és zavarodottan nem tudott egyebet tenni, minthogy elbocsátotta a lányt és továbbment a következő esethez.

A sorban ezután egy idős férfi következett, aki elmondása szerint szintén nagyothalló volt. Bill hangját felemelve azt kérdezte: „Ön hisz, uram?” A férfi bólintott és meghajította a fejét.

Bill megfogta a férfi kezét. Nem voltak rezgések, ami azt jelentette, hogy ezt a problémát nem démon okozza, valószínűleg az idegek haltak el. Miután Jézus Nevében imádkozott a férfi gyógyulásáért, Bill normál hangerővel ezt kérdezte: „Nos, uram, hall engem?” Az úriember, aki még mindig lehajtott fejjel és csukott szemmel állt, nem válaszolt. Bill újra megkérdezte hangosabban. Még mindig nem jött válasz. Bill összecsapta kezeit, amilyen erősen csak tudta. A férfi meg sem moccant. Ő is teljesen megsüketült!

Egyre erősödő rémületében Bill rájött, hogy a gyógyítás ajándéka nem működik! Mit tehetne magától? Az Úr angyalának jelenléte nélkül az emelvényen ő ugyanolyan gyámoltalan, mint bárki más. Lehet, hogy így érezte magát Sámson miután Delila levágta a haját és ő ottmaradt gyengén és gyámoltalanul a filiszteusok előtt? A várakozó tömeg előtt állva Bill ostobának érezte magát... telve szégyennel... és kárhozzátással. Az egyetlen dolog, amit tehetett, az volt, hogy megvallotta bűnét a hallgatóságnak és bezárta az összejevetelt.

Aznap éjszaka Bill nem tudott aludni. A sötétben a balgaságán tépelődött. Hogyan is tudott olyan tapintatlan lenni, hogy azt mondja az embereknek: „Hozzátok hozzám a legrosszabb eseteket és garantálom, hogy Jézus Krisztus csodát tesz majd a szemeitek előtt.” Jézus soha nem tett volna ilyen kijelentést. Sőt a Biblia elmondja, hogy Jézus nem tehetett nagy dolgokat a szülőfalujában, az emberek hitetlensége miatt. Ha ez igaz volt Isten Fiára, akkor mi van az Ő követőivel? Bill most már rájött, hogy mennyire nem volt igei az a kijelentése, hogy bárki meggyógyulhat függetlenül attól, hogy hisz-e vagy sem. Az igaz, hogy már nem intézett efféle kihívást az emberek felé, azóta, hogy az angyal figyelmeztette az illinois-beli Vandáliában, de még mindig megengedte, hogy munkatársai kiszűrjék a legrosszabb eseteket és az imasor elejére hozzák, hogy a közönség csodákat láthasson a szolgálat elején. És ami a legrosszabb, azt is jóváhagyta, hogy úgynevezett „csodasorokat” formáljanak. Bill nem ellenkezett, mert tudta, hogy Isten bárkit meg tud gyógyítani bármiből. De csak azért, mert Isten meg tud tenni valamit, az nem jelenti, hogy az az Ő akarata, hogy megtegye. Az angyal múlt pénteki látogatása a második figyelmeztetés volt.

Bill olyan keményen beszélt Bálámról és ő is végig Bálám cipőjében járt! Bálám engedetlen volt Istennek a pénz szeretete miatt. Saját esetében tudta, hogy nem a pénz szeretete volt, ami rávette az engedetlenségre, hanem az emberekkel való együttérzése. Mégis, bármi is az oka, mindig helytelen dolog engedetlennek lenni az Úr felé.

Másnap reggel Bill csipás szemmel és leverten repülőre ült, hogy eljusson következő megbeszélésére a kalifornia-beli Long Beachre. Még mindig kínozták gondolatai és ez szemmel látható volt. A légi utaskísérő odament hozzá és megkérdezte: „Mi a baj, uram?” Nem tudta neki megmondani. Hogyan is érthetné meg? Mivel kudarcot vallott az Úrnak való engedelmisségben, azon aggódott, hogy talán Isten megfosztja őt a gyógyítás ajándékától.

Amikor leszállt Long Beachben, néhány szolgáló elkísérte a hotelszobájáig. Rövid időn belül ezek az emberek is észrevették lehangoltságát. Bill megosztotta velük elviselhetetlen terhét és aggályait.

Ezen szolgálok egyike volt Ern Baxter, aki most abban a különleges helyzetben találta magát, hogy bátoríthatja azt a férfit, aki miatt olyan sokat utazott. „Branham testvér, biztosíthatlak, hogy a gyógyítás ajándéka nem hagyott el téged. A Róma 11:29 azt mondja: „Isten elhívása és ajándékai visszavonhatatlanok,” ami azt jelenti, hogy azok nem a mi cselekedeteinktől függnék. Isten hűtlen lenne az ígéretéhez, ha elvenné tőled az ajándékot. Az nem hagyhat el téged. Sámson egy egész éjszakát egy szajhával töltött, de az ereje nem hagyta el őt. Másnap reggel kitepte a városkaput és felvitte a hegytetőre. És még akkor is, amikor a filiszteusok levágták Sámson haját és ereje elhagyta egy időre, a haja visszanőtt és ereje visszatért. Emlékezz, hogyan sújtott le Mózes a kősziklára, amikor Isten azt mondta, hogy beszéljen hozzá! A vizek ugyanúgy előtörtek. Branham testvér, bármilyen hibákat is követtél el, Isten személyesen fog foglalkozni veled azokban a dolgokban, de a gyógyítás ajándéka még mindig ott van.”

Baxter érvei jónak tűntek, de Billnek valahogy nehezebbre esett elhinni, hogy az rá is vonatkozik. Annyira üresnek és magányosnak érezte magát és úgy tűnt, Isten teljesen elhagyta őt. Úgy érezte, egy földi pokolban van. Mi van, ha a gyógyítás ajándéka örökre elhagyta? Hogyan tudná ezt elviselni? Hogy tudna azzal a tudattal élni, hogy olyan nyomorult módon kudarcot vallott Istennél? Csak egyetlen módja maradt megtudni, hogy befellegzett-e neki és az az volt, hogy megpróbálkozik a következő kitűzött gyógyító összejövettel.

A long beach-i körút a tervek szerint szerdán, december 3-án kezdődött és három, egymást követő estén át tartott. Szerda este Bill a gyülekezetben megosztotta a közönséggel, hogy engedetlen volt az Úr felé, mivel a csodákat hangsúlyozta a gyógyulással szemben. Elmondta nekik, hogy nem biztos abban, hogy a gyógyítás ajándéka még mindig vele van, de hamarosan majd meglátja. Amint összehívta az imasort, tenyere izzadni kezdett és összeszorult a gyomra.

Egy asszony jött előre, oldalán tízéves kislányával. Bill ideges várakozással fogta meg a lány jobb kezét bal kezével. A rezgések erősen és pontosan kivehető módon jöttek és elektromos áramhoz hasonlóan lebénították a kezét amint felszaladt a szívéig. Bill megkönnyebbült, hogy legalább ennyi működik az ajándékból. De a kérdés még mindig ott volt: vajon meghallgatja-e Isten az imádságát ezért a szükségben lévő lányért? Bill tanulmányozta a felduzzadt kézfejen lévő fehér csomók mintáját. „Ez a lány süketnéma,” mondta „és tbc-je is van. Mindenki hajtsa meg a fejét és imádkozzon velem.” Bill lágyan így imádkozott: „Kedves Jézus, kérlek, bocsáss meg nekem az én ostobaságomért. Kérlek, ne engedd, hogy az én hibáim akadályozzák ennek a lánynak a gyógyulását.” Majd minden bátorságát összeszedve kijelentette: „Te süketnéma szellem és tbc démona, gyere ki ebből a lányból Jézus Krisztus Nevében!”

Eljött a megmérettetés ideje. Bill visszafojtotta a lélegzetét. Igen, megtörtént! Bill nagy megkönnyebbülésére és örömére a rezgések elmúltak és kezéről alábbhagyott a duzzanat. Bár ő tudta, hogy a tbc elment, a közönség nem láthatta azt, ezért Bill megkérdezte a lánytól:

„Hallasz engem?” A lány szemei tágra nyíltak az izgalomtól, így megtudta, hogy hallja. Bill lassan így szólt hozzá: „Ámen.” A lány megpróbálta elismételni a hangot, de inkább így hangzott: „Áh-áááá.” Bill élesen így szólt: „Ámen!” A lány újra megpróbálta: „Áh-zi.” Bill azt mondta: „Apa.” A lány, ajkait hasonlóan formálva azt mondta: „Opa.”

A hit futótűzként söpört végig a hallgatóságon. Az elkövetkezendő órákban gyógyulás és csodák sora történt mindenütt az épületben. A némák iskolájában tanító helyi tanár öt gyermeket hozott a sorba, akik süketnémán születtek. Mind az öten megkapták hallásukat és beszélni kezdtek. Egy hordágyon fekvő ember, aki szélütéstől remegett, azonnal meggyógyult. Sok béna ember eldobta mankóját, mások kiszálltak a tolószékükből és átszaladtak az épületen Jézus Krisztust dicsérve. Magas vérnyomás, hályog, asztma, fekélyek és rák, mind megsemmisültek az emberek hite által.

Csütörtök este, amikor Bill összehívta az imasort, egy fiú bicegett előre, aki gyermekbénulás miatt nehéz keretet és szíjakat viselt lábain. Vele volt édesanyja, aki így szólt: „Branham testvér, ha csak elmondanál érte egy imát.”

„Rendben, testvérnő. Na most, te nem azt akarod, hogy...”

Az asszony félbeszakította. „Nem csodára vágyok, csak arra vágyom, hogy imádkozz. Én magam is hiszek a gyógyulásban.”

Egy egyszerű imában Bill kérte Jézus Krisztust, hogy gyógyítsa meg a nyomorék fiút. Péntek este ugyanez a fiú már úgy sétált előre, hogy keretét a vállain vitte. Már nem használt keretét magasba tartva, hogy a közönség is lássa, a fiú bizonyosságot tett, hogy Jézus még mindig csodákat tesz.

Aznap este volt Bill utolsó long beach-i összejövétele és a lehető legtöbb emberért szeretett volna imádkozni. Ezért ahelyett, hogy megítélte volna a betegségeket, a neki adott ajándékon keresztül egy „gyors imasort” hívott össze, ahol egy rövid, általános imában imádkozott az emberekért, akik elhaladtak mellette. Ezen a módon emberek százaiért tudott imádkozni egyetlen óra alatt. Bár gyorsan haladt az imasor, még így is túl hosszú volt egy olyan férfi számára, aki magát megfeszítve tevékenykedett másfél évig és aki napok óta alig aludt. Miután majdnem 3000 emberért imádkozott, és még százak várták, hogy sorra kerüljenek, Bill öntudatlanul esett össze.

Szombat reggel, még gyengén és remegve, Bill buszra szállt Phoenixbe. El akarta mondani az embereknek, hogy Isten megbocsátott neki. Vasárnap a gyülekezetben így szólt: „Az elmúlt alkalommal, amikor ennél a szószéknél álltam, egy elítélt ember voltam. Éreztem, ahogy jelenléte elhagy és rádöbbsenem, hogy mennyire gyámoltalan vagyok nélküle. Mára vége lett a nagy próbának. Azt akarom, hogy ez egy lépcső legyen számomra és nem egy botránykő, hogy még jobban megtanítsan engem az Úr útjaira, hogy élhessek közelebb Őhöz. Amint én közelebb élek Őhöz, és az Ő Szelleme vezet, jobban tudok nektek segíteni. Meg szeretném köszönni Istennek, hogy visszaadta nekem a gyógyítás ajándékát és több sikert adott a betegekért való imádkozásban az elmúlt vasárnap óta, mint hónapokon keresztül. Az még

áldottabb módon tért vissza, mint amilyen először volt.” Majd Bill elmagyarázta, hogy miért volt helytelen az emberek felé tett felszólítása. „Azt állítottam, hogy nincs olyan betegség, bármi is legyen az, és semmilyen nyomorúság, ami az imádság útjába állhatna, nem számít, mennyire nyomorék valaki, mégis meggyógyulna, ha időt szánnék arra a személyre. Hallhattátok, amint ezt mondtam mindenütt. És az még mindig így van... De mindent én csináltam. Elvettem azt az emberektől. Nektek is kell valamit tennetek. Úgy, mint amikor Jézus azt mondta Máriának és Mártának, hogy vegyék el a követ. Nektek, magatoknak is tenni kell valamit – odamész, hiszel és meg fogsz gyógyulni.”²

² William Branham: „Megtapasztalások 1. rész” című prédikáció, 1947.12.7. Phoenix, AZ

41. fejezet

A Bosworth kapcsolat

1948

1948 JANUÁRJÁNAK KÖZEPÉN William Branham telefonhívást kapott Little David Walkertől a tinédzser prédikátortól, akivel a kaliforniai Long Beachen találkozott tíz hónappal azelőtt.

„Halló, Branham testvér. Miamiból, Floridából hívom. Épp most kezdtem egy kéthetes ébredési összejövetelt és nem jól megy.”

„Ó, mi a baj?”

„Van egy sátram, ami 2500 főt tud befogadni, de eddig minden este csak egy maroknyi ember jött el. Ez kínos.”

„Ez különös.” Tudva, hogy milyen ügyesen prédikál ez a fiú, meglepő volt Bill számára, hogy Little David összejövetelait olyan kevesen látogatják.

„Van valami ötleted, hogy miért nem jönnek az emberek?”

„Azt hiszem a féltékenység és a gyanakvás miatt, ami itt a gyülekezeti vezetők között van. Amint meghallották, hogy jövök, hirtelen minden gyülekezet a városban szerzett magának egy 'fiú prédikátort.' Nehéz elhinni, de minden nap két oldal van tele a miami-i napilapban, ami ébredési összejövetelt tartó 'fiú prédikátorokat' reklámoz. Biztosan félnek, hogyha néhányan eljönnek az embereik közül, hogy meghallgassanak engem, elveszíthetik őket.”

„Ez szégyen.” – mondta Bill. Tudta, hogy a kicsinyes féltékenységek mennyire megronthatják a gyülekezeti vezetőket. „Kár, hogy a keresztények nem tudnak összefogni Krisztus szeretetében.”

„Tényleg kár.” Little David szünetet tartott, majd belekezdett hívásának valódi okába. „Branham testvér, el tudnál jönni Miamiba, hogy kisegíts engem?”

Bill emlékezett arra a márciusi estére Long Beachen, amikor ez a fiatal evangélista nagylelkűen elcserélte vele bérelt előadótermét, hogy az épületeik befogadóképessége jobban megfeleljen a két közönség igényeinek. Mivel Bill kapta meg akkor a tágasabb (és drágább) termet, ki akarta fizetni a bérleti díjak közti különbséget. Little David azonban nem akarta elfogadni a pénzt és azt mondta: „Talán egy nap majd kisegítesz engem.” Íme, eljött az alkalom Bill számára, hogy honorálja segítségét.

„Persze elmegyek.”

A következő, délre tartó vonatra ülve Bill hosszú útra indult. Amint átutazott Tennesseeen, megérezte, hogy az Úr angyala közeledik. Libabőrös lett a félelemtől. Annak ellenére, hogy az

elmúlt 21 hónapban sokszor találkozott ezzel az angyallal, Bill nem tudta megszokni természetfölötti jelenlétét. Félelme eltompult, ahogy érezte, hogy egy látomásba réved. Az utasok zaja elhalkult és a vonatkerekek csattogása megszűnt. Hamarosan a vasúti kocsi teljesen semmivé vált.

Bill egy dombos vidéken állva találta magát, mely tele volt magas, zöldellő cédrusokkal és sziklák heverték rajta szétszórtan, hosszan fedve egymást. Figyelme egy fiatal fiúra irányult, aki 8-10 éves lehetett és összetört testtel, mozdulatlanul feküdt az útszélen. A fiú halottnak tűnt. Bill elég közel ment hozzá, hogy megnézze a fiú küllemét - lapos orr, barna szemek és barna haj egyenetlenül megnyírva, mintha hozzá nem értő kezek munkája lenne. Elnyűtt, idegen országbeli ruhákat viselt: térdzoknit és térdnadrágot nagy rézgombokkal fent a derekán. Biztosan egy baleset lehetett, mert a fiú arca sebes volt és eltorzult, ruhái szétszakadtak. Egyik cipőjét még mindig a lábán viselte, de a másik hiányzott. Bill semmilyen életjelet nem látott rajta.

Mialatt Bill ott állt és azon tűnődött, mit jelenthet ez az egész, az Úr angyala megállt mellette jobb oldalon. Az angyal ezt kérdezte: „*Élhet ez a fiú?*”

Bill így válaszolt: „Uram, nem tudom.”

Ekkor az angyal belépett a látótérbe és megmutatta Billnek, hogyan térdeljen az élettelen test fölé és hogyan tegye kezeit a fiúra, hogy imádkozzon érte. Egy pillanat alatt a fiú tüdeje levegővel telt meg és felült. Ezen a ponton a látomás befejeződött. Bill hirtelen ismét a vonatülésben találta magát, amint Tennesseeen halad át. Hamarosan megérkezett Miami-ba és Little David megmutatta neki a reggeli lapot. Az oldal felső sarkában egy bekeretezett hirdetés állt, bejelentve William Branham tiszteletes érkezését, hogy 5 napos gyógyító összejövetelt tartson a városban. A lap többi része zsúfolásig volt csillogó hirdetésekkel, melyek más helyi gyülekezetek által szervezett gyógyító alkalmakról szóltak.

Little David felsóhajtott. „Azóta van ez, hogy közzétettem az első hirdetést az érkezéséről. Amint elolvasták, az összes helyi felekezet rögtön talált valakit, hogy az isteni gyógyításról prédikáljon a saját gyülekezetében.”

„Bárcsak megértenék, hogy nem azért jöttünk, hogy új csoportot alapítsunk.” tette hozzá Bill. „Csak azért vagyunk itt, hogy segítsük őket Krisztus ügyének terjesztésében.”

Annak ellenére, hogy a helyi gyülekezetek próbálták aláásni munkáját, William Branham neve saját vonzerővel bírt. Amikor aznap Bill megérkezett az első összejövetelére, a sátor félig volt kíváncsiskodó érdeklődőkkel. Bill üdvözölte az embereket. Majd mielőtt felhozta volna a gyógyítás témáját, megosztotta velük azt a látomást, amit utazása során látott. Bill bátorította a tömeget, hogy „Írják le a Bibliájuk borítójára, aztán figyeljenek és lássák meg, hogy az a fiú fel fog támadni a halálból Jézus Krisztus ereje által. Nem tudom, hol és mikor fog megtörténni, de az meg fog történni, mert az 'Így szól az Úr.' És miután az megtörténik, közreadjuk majd ebben az új magazinban, amit Lindsay testvér fog kiadni.”

Gordon Lindsay, akit még mindig izgalommal töltött el a Bill egyedülálló szolgálatában rejlő nagy lehetőség, már odaszentelte szervezői készségét eme célra. Lindsay azt javasolta, hogy Bill felvehetne egy teljes idejű asszisztenst, hogy megszervezze az összejöveteleket és gondoskodjon a körutak számos részletéről, lehetővé téve számára, hogy csakis a betegekért való imádkozásra koncentráljon. Bill észak-nyugati körútjának sikere, melyet Lindsay szervezett, bizonyította ezen elgondolásnak hasznosságát. Lindsay azonban nem magának szánta ezt a munkát, legalábbis nem teljes munkaidőben. Neki más célkitűzése volt.

Gordon Lindsay éppen egy folyóiratot indított, amely a Branham körutak hivatalos szerveként szolgálna és cikkeket adna közre az elmúlt összejövetelekről és hirdetné a közelgő eseményeket, valamint bemutatná olyan emberek bizonyosságait, akik meggyógyultak.

Lindsay úgy tervezte, hogy a folyóiratnak a *Gyógyulás Hangja* nevet adja. Amint Bill is egyetértett ezzel a javaslattal, Lindsay elkezdte intézni a lap kiadását. A *Gyógyulás Hangja* folyóirat első számának megjelenését két hónap múlva tervezték.

Az első este folyamán Miamiban 100 ember haladt át az imasoron. A hit egyre emelkedett, miközben a hallgatóság látta, ahogy Bill leleplezi a betegségeket a kezén található ajándék által. A legtöbb eset gyógyulással járt és néhány rendkívüli csoda is történt, beleértve két fiatal fiút, akik vakon születtek és mindketten elnyerték látásukat. Eme két csodának híre megjelent a reggeli újságban. Ez felkeltette a helyi rádióállomás érdeklődését, és mindkét fiút meghívták a stúdióba egy élő interjúra. A két gyermek nyílt lelkesedéssel tett bizonyosságot Jézus Krisztus gyógyító erejéről. Ezzel csak még jobban tetőfokára hágott a nyilvánosság érdeklődése – egyes emberekben a kíváncsiság vagy izgalom miatt, másokban a kétkedés okán.

Egy rádió hallgató különösen kevert érzelmekkel bírt. Fred Bosworth tiszteletes első kézből ismerte Krisztus gyógyító erejét, mivel számtalanszor prédikált erről a témáról az elmúlt 40 évben. Az 1920-as években Bosworth nagy ébredési összejöveteleket tartott több tucat amerikai városban, megtérésre hívva a bűnösöket és bátorítva a keresztyényeket, hogy higgyenek Istenben, a betegségeik gyógyulására. Energikus stílusa és rendszerető előadasmódja olyan sikeresnek bizonyult, hogy egy 1924-es kanadai, ottawai összejövetele után körülbelül 12 ezer ember kapott üdvösséget Jézus kegyelme által. Azután a nagy világválság rövidre zárta evangélistai szolgálatát. Ahogy a bevételek leapadtak az 1930-as években, egyre nehezebb lett finanszírozni ezeket a nagy ébredési körutakat. Fred Bosworth visszavonulva a színtérről a rádiós evangelizálás úttörőjévé vált, megalapítva az Országos Ébredési Rádiós Missziót. Két könyvet is írt, *Keresztény megvallás* és *Krisztus a Gyógyító* címmel. Később visszavonult és Floridába költözött.

Most, 71 évesen Fred Bosworth már több éve távol volt az aktív szolgálattól. Úgy gondolta, további élete során pihentető, gondtalan napok várják majd. Amikor azonban meghallotta ennek a két fiúnak a bizonyosságát a rádióban, az váratlanul felkavarta bensőjét. Vakon születtek? És most látnak? Az évek folyamán Fred Bosworth sok csodát látott – a

némák megszólaltak, a süketek hallottak, a bénák jártak, a rák eltűnt, sőt már több mint 200 ezer írott bizonytságot kapott olyan emberektől, akik szolgálata alatt gyógyultak meg. De még sosem látott, vagy hallott olyan emberekről, akik születésüktől fogva vakok és elnyerték látásukat. Ki ez a William Branham? Egy csaló, vagy Isten Szelleme mozdult olyan módon amit eddig még soha nem látott? Bosworth-t kíváncsiság fogta el és be kellett vallania, kissé izgatott lett. Talán meg kellene néznie.

Nem Fred Bosworth tiszteletes volt az egyetlen, aki ki akarta ezt deríteni. A hét további részében több ember jött el Bill összejöveteleire, mint amennyit a sátorba be lehetett zsúfolni. Sokan megfordultak és hazamentek, de több ezren a sátron kívül álltak, remélve, hogy lehetőségük lesz majd beállni az imasorba. Mivel olyan sok ember kért imádságot, Bill úgy döntött, hogy nem fogja használni a kezén lévő megítélés ajándékát. Túl lassan működött. Ehelyett az emberek „gyors imasorban” haladtak el mellette, hogy egyszerűen rájuk vethesse kezeit és gyors imát mondhasson el, mialatt elhaladnak. A miami ébredési összejövetelek utolsó estéjén szolgálat közben Little David odament Billhez és így szólt: „Ott hátul van egy apa, aki zűrzavart okoz. A fia ma reggel belefulladt egy öntözőcsatornába. Az apa egész héten itt volt az összejöveteleken és hallotta, amint a látomásról beszéltél, melyben egy kisfiú feltámad a halálból. Most azt szeretné tudni, hogy vajon az a látomás a fiáról szólt-e. Ezen a héten elég csodát látott már, hogy elhiggye, hogy ez megtörténhet és nem engedi, hogy a temetkezési vállalkozó egy ujjal is hozzá nyúljon a fiához, amíg te meg nem nézed.”

„Boldogan megyek és megnézem” – mondta Bill. Utat törve a gyászoló apáig Billnek elég volt egy pillantás. Így szólt az apához: „Sajnálom nem ő az. Az a fiú, akit a látomásban láttam, kócos barna hajú volt és 8-10 évesnek nézett ki. Az ön fiának szépen vágott, fekete haja van és nem lehet több 5 évesnél. Az ön fia túl jól öltözött. A fiú a látomásban elég szegényesen volt öltözve. Ezen kívül az ön fia vízbe fulladt. A fiú a látomásban össze volt törve, mintha balesetet szenvedett volna. Sajnálom uram, de minden, amit tehetek az, hogy imádkozok a családjá vigasztalásáért.”

Az utolsó Miamiban töltött este során olyan sok ember vágyott egy érintésre Istentől, hogy Bill az imasort négy párhuzamos sorra osztotta, hogy ő és Little David is egyszerre imádkozzon az emberekért – ő a sor egyik oldalán és Little David a mások oldalán.

A nagy tömegben, mialatt százak tülekedtek körülötte, Bill egy szánalomra méltó fiatal lányra lett figyelmes, akit egy idősebb asszony segített át a soron. A lány nehezen mozgott, súlyos merevítőket viselve lábain, melyek egészen a derekáig értek. Amint elhaladt, Bill megfogta a lány kezét és egy pillanat alatt megérezte a gyermekbénulás démoni rezgéseit. Azt is érzékelte, hogy a lánynak nem volt még elég hite a gyógyuláshoz.

Félrehúзва a lányt Bill így szólt: „Kedvesem, állj meg itt mögöttem és imádkozz, hogy Isten növelje a hitedet!” A nyomorék lány úgy tett, ahogy kérte, miközben Bill zakójába kapaszkodva meghajtott fejjel imádkozott. Bill figyelme visszatért az imasorra. Rövid idő

múlva azonban megérezte, hogy a lány hite szívdobbanásszerűen emelkedni kezd – *bumm-bumm, bumm-bumm, bumm-bumm*. Megfordult és azt mondta: „Most édesem, Jézus Krisztus Nevében megdorgálom ezt a démont ami fogva tart téged, sátán gyere ki belőle!” Ránézve az idősebb asszonyra aki a lány mellett állt Bill azt az utasítást adta: „Segítsenek neki levenni a merevítőket!”

Az asszony megrémült. „De Branham testvér, nem tud egyedül megállni!”

„Hölgyem, ne kételkedjen, csak tegye, amit kértem!” Az asszony nyelt egyet, aggodalma látható volt, de mégis kezdte leoldani a merevítőket. Hamarosan éles visítás hatott át a tömeg zúgásán. Amikor Bill odafordult, látta, hogy ez a nemrég még nyomorék lány a feje fölött tartva merevítőit, fel-alá sétál az emelvényen, olyan kecsesen mint bármelyik más gyermek.

Ez egy olyan csoda volt, ami mindenkire nagy hatást tett. Az emberek hite égbe szárnyalt és szerették volna megérinteni Billt, ahogy elhaladtak. Bill próbált a lehető legtöbb emberért imádkozni a lehető leggyorsabb módon. Pár perc múlva egy másik különleges húzást érzékelt hitében. Fejét forgatva kereste annak forrását és megtalálta. Visszasétálva a mikrofonig Bill így szólt: „Uram, Ön ott hátul, negyedik ülésre a folyosótól, aki fehér inget visel. Innen is tisztán érzékelem az ön hitét. Álljon fel! Jézus Krisztus meggyógyította önt.”

A férfi felállt miközben feje fölé emelte karjait. De amint teljesen kinyújtotta azokat, visszajejtette és meglepődve bámult az egyik karjára. Majd felkiáltott. A mellette ülő asszony is felállt. Nézte a férfi karját, hangot adva meglepetésének, karjait felemelve és izgatottan kiáltozva.

Bill újra az imasorra figyelt. Fred Bosworth felállt a helyéről és elindult a sátor hátsó részébe. Amikor a nemrég meggyógyult férfi végre elcsendesedett, Bosworth megkérdezte tőle: „Uram, én az evangélium szolgálója vagyok és meg tudná mondani mi történt?”

A férfi kinyújtotta a kezét. „Ezt nézze!” – mondta izgatottan.

„Számomra egy közönséges kéznek tűnik.” – mondta Bosworth.

„Ez tényleg normális! Ez egy csoda. Pár évvel ezelőtt leestem a lóról és ráestem erre a kezemre. Azóta le volt bénulva és használhatatlan volt – ezidáig!” Energikusan mozgatta ujjait, hogy bemutassa, milyen jól működnek.

Bosworth megkérdezte: „Miért nem állt be az imasorba úgy, mint a többiek?”

„Én kritikusként jöttem ide ma este, de minél tovább figyeltem, annál inkább elhittem, hogy Isten képes csodákat tenni. Amikor láttam, hogy a lány leveszi a merevítőjét, tudtam, hogy Isten az én elszáradt kezemet is meg tudja gyógyítani.”

Bosworth elindult előre és Bill is felfigyelt rá, majd így szólt: „Branham tiszteletes, én az evangélium szolgálója vagyok és szeretnék kérdezni öntől egy kérdést. Honnan tudta, hogy annak a férfinak ott hátul volt elég hite a gyógyuláshoz?”

„Hirtelen egyre gyengébbnek éreztem magam.” – magyarázta Bill. „Tudtam, hogy valakinek a hite sok erőt húz ki abból az ajándékból, ezért kezdtem keresni. Úgy tűnt, minden figyelmem afelé a férfi felé húz.”

Fred Bosworth csodálattal telve csapta össze kezeit. „Ez pontosan ugyanaz, ami Jézussal történt, amikor a vérfolyásos asszony megérintette a ruháját. Azt mondta, hogy érezte, amint erő megy ki belőle. Szólhatok az emberekhez?”

„Menjen csak!”

A mikrofonhoz lépve Bosworth megosztotta e csoda hírét mindenkivel, majd hozzátette: „Ez a bizonyítéka annak, hogy Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. Az az ajándék, ami Jézus Krisztusban volt, olyan, mint a teljes Atlanti - óceán, melynek hullámai a tengerpartot csapdossák; az az ajándék pedig, ami a testvérünkben van, olyan, mint egy kanálnyi víz abból az óceánból. De ugyanazok a vegyi- és ásványi anyagok, melyek az óceánban vannak, benne vannak ebben a kanálnyiban.”

Másnap este Fred Bosworth és Bill együtt vacsoráztak a hotelben. Bosworth elmesélt Billnek néhány csodát, melyet szolgálatának 40 éve alatt látott. „Mégis ennyi év alatt” – jegyezte meg – „soha nem láttam semmi ahhoz foghatót, mint a tegnap esti összejövetelen.”

Így Bill elmesélte ennek az idős szolgálnak, hogy hogyan jött el hozzá az Úr angyala 1946-ban és hogyan bízta meg, hogy vigye el az isteni gyógyítás ajándékát a világ népeihez. Elmagyarázta neki a kezén található jelet és hogy hogyan tudja megítélni a betegségeket, azokon a rezgéseken keresztül, amit a betegség démoni élete okoz, melytől megduzzad a keze és fehér csomók mintája jelenik meg kézfején.

Hirtelen Fred Bosworth meglepedkezett visszavonultságáról: „Branham testvér, tudná használni az én tudásomat? Nagyon szeretnék önnel utazni és segíteni, ahol csak tudok.”

„Bosworth testvér, megtisztelne a társaságával. Egy ideje már imádkozom egy segítőért.”

A hotelt elhagyva a tengerpartra mentek és a parton sétálva beszélgettek Krisztus második eljövételéről. A nap éppen lenyugvóban volt a part menti hotelek mögött. Habos hullámok nyalдостák a két ember lábát. Bill felfigyelt arra, hogy Fred Bosworth milyen rugalmasan lépdel és ez mennyire más, mint az ő megviselt lépései. Bill kimerült volt, bár aznap jól aludt. Úgy tűnt, hogy alig vonszolja lábait a homokban. Megkérdezte: „Bosworth testvér, hány éves vagy?”

„71.”

„Mikor voltál a legjobb formádban?”

„Éppen most, Branham testvér. Én csak egy kölyök vagyok, aki egy régi házban lakik.”

Bill irigykedve nézte ezt az életerőt. Ekkor 38 éves volt és majdnem halálosan fáradt. Vajon mi volt az, ami ennyire lenyomta?

MÁRCIUSBAN úgy tervezték, hogy Bill újra Phoenixben lesz, ez alkalommal egy egész hétig tartó gyógyító körúton. Az érkezés napján Bill megemléktette krónikus fáradságát annak a pásztornak, aki az összejöveleteket támogatta.

„Branham testvér,” – mondta a pásztor – „a te bajod az, hogy túl őszinte vagy. Miután imádkozol Isten gyermekeiért, el kellene feledkezned róluk. Végül is Isten dolga, hogy az emberek elfogadják-e a gyógyulásukat.”

„Nem tudtam, hogy túl őszinte is lehetek az Úr munkájában” – jegyezte meg Bill.

„Úgy gondoltam, minél őszintébb vagyok, annál jobban tud Isten használni.”

„Nos, ha továbbra is ebben a tempóban haladsz,” – figyelmeztette a pásztor – „ideg-összeroppanásod lesz.”

Bill kocsival a sivatagba ment imádkozni. „Mennyei Atyám, mitől lettem ilyen gyenge? Más szolgálóknak nincs ilyen baja. Bosworth testvér azt mondta nekem, hogy ő ilyen tempóban volt évekig és nem zavarta. Talán neki több van a Szent Szellemből, mint nekem. Ha ez az én bajom, akkor kérlek, Uram, adj nekem többet a Szent Szellemből, hogy jobban tarthassam magam.” Majd elhallgatott, hosszasan szemlélve a mérföldeken át elnyúló sivatagot, mely tele volt kaktuszfügével, Jeruzsálem tövis és mesquite fákkal. A távolban hirtelen csipkézett hegyek váltották fel a sík sivatagi tájat. Ahogy Bill figyelt, úgy tűnt hallja, amint Isten szól hozzá – nem hallható módon, hanem a gondolataiban – és ezt mondja: *„Azok az emberek a saját hitükre támaszkodnak és saját szavukkal prédikálnak. A te erődet a természetfölötti ajándék használja el.”*

Hirtelen bizonyos igeversek keltek életre az elméjében. Emlékezett arra, hogy hogyan látott Dániel próféta látomást és hogyan volt azután zavart napokig. Billnek eszébe jutott Fred Bosworth megjegyzése is az asszonyról, aki meggyógyult, amikor megérintette Jézus ruhájának szegélyét. Jézus azt mondta, hogy érezte amint erő árad ki belőle. Akkor délután, amikor Bill kiment a sivatagba a teste még mindig az összeomlás szélén állt, de legalább most már megértette, hogy miért.

A Phoenixben eltöltött második este folyamán, amint az imasor a végéhez közeledett, Bill megfogta egy testes asszony kezét. Először nem tudta értelmezni az érzett rezgéseket. „Önök vagy rákja van, vagy női problémája; mindkettő majdnem ugyanúgy érezhető. Csak egy perc... az női probléma, így van? Az már majdnem rák. Az élet nem volt önnek egy kényelmes virágágy. Nem, önnek sok próbája van, de ma este Jézus Krisztus leveheti a terheit, ha ön hiszi azt.”

A sorban következő ember egy jól öltözött középkorú férfi volt. Bill megfogta a férfi kezét. „Uram nem érzek semmilyen rezgést, bármi is az ön baja, azt nem baktérium okozza.”

A férfi sírásra fakadt. „Branham testvér, úgy gondolom, képmutató voltam, hogy beálltam az imasorba, mikor nem is vagyok beteg, de ez volt az egyedüli módja, amit ismertem, hogy

eljussak önhöz. Hallom, hogy ön egy szegény ember. Akarok adni Önnek egy kis felajánlást” – és átnyújtott egy csekket.

Bill finoman eltolta a csekket. „Nem fogadok el felajánlásokat.”

„Nézze, én csak ki szeretném fejezni a hálámat az Úrnak. Tegnap este tolószékben hoztam a feleségemet az imasorba. Miután Ön imádkozott érte, járni kezdett 16 év után először.”

„De nem én gyógyítottam meg őt,” – erősködött Bill. „Jézus Krisztus gyógyította meg.”

„Nos, én egy texasi olajbáró vagyok és ezt a 25 ezer dolláros csekket az ön nevére állítottam ki...”

Bill elvéve a csekket a férfi kezéből, kettétépte, majd összehajtotta és még egyszer kettészakította. Aztán visszanyújtotta a papírdarabokat. „Uram, nekem nem kell az ön pénze. Amit szeretnék az az, hogy a hite erősen álljon Jézus Krisztusban.”

Az utolsó ember, akiért aznap imádkozott egy asszony volt, aki nehezen bicegett előre. A férje támogatta, amint felküzdötte magát a lépcsőkön oda, ahol Bill várta.

Bill az asszony kezét megfogva így szólt: „Önnél sem érzek semmilyen rezgést.”

„Ízületi gyulladásom van.” – mondta az asszony.

„Nos, akkor érthető.” – mondta Bill. „A rezgéseket baktériumok okozzák. Nem érzem az ön problémáját, mert az ízületi gyulladást sav okozza. Mégis Jézus Krisztus meg tudja önt szabadítani, ha hinni fogja azt. Az ajándék, amit Ő nekem adott, nem tud gyógyítani; az ajándék azért van, hogy felemelje az emberek hitét. Jézus Krisztus az egyetlen gyógyító.”

Amint Bill imádkozni kezdett ezért az ízületi asszonyért, az asszony szemei üvegessé váltak, izmai ellankadtak, mintha transzba esett volna. Mialatt a helyi pásztor a mikrofonhoz jött, hogy bezárja az összejövetelt, az asszony ott állt kábultan, szemeit Billre függesztve, amint ő tántorogva elhagyta az emelvényt az oldalsó ajtón keresztül.

Pár nappal később ennek az asszonynak a férje Bill hotelszobájának ajtajáig küzdötte magát, hogy bejuthasson. Bill beinvitálta.

„Branham testvér, ön még soha nem találkozott velem, de a feleségemmel találkozott az imasorban pár napja. Ízületi gyulladása volt és ő volt az utolsó ember, akiért imádkozott akkor este.”

„Igen, emlékszek rá. Hogy van?”

„Az ízületi gyulladása úgy néz ki javul, de valami más baj van. Olyan, mintha félrebeszélne.”

„Hogy érti ezt?”

„Miután ön imádkozott érte, transzban volt addig, amíg haza nem értünk. Másnap reggel azt kérdezte tőlem: 'Ki volt az a másik ember, aki odajött Branham testvérral, amikor imádkozott értem?' Én azt mondtam: 'nem volt ott semmilyen más ember.' Azt mondta: 'de

igen volt. Egy nagydarab ember, sötétebb arcszínnel és vállig érő hajjal.' Branham testvér, miről beszél? Ön egyedül volt végig az emelvényen."

Bill tudta, hogy az asszony az Úr angyalát látta, de még nem akarta mondani. „Uram, ön vagy a felesége voltak már ezelőtt az összejöveteleimen vagy hallották a történetemet?"

„Nem, soha nem hallottunk önről ezidáig."

„Értem. Mondjon még valamit erről a 'másik emberről,' akit a felesége látott velem együtt az emelvényen. Mit csinált?"

A látogató tétovázott mintha attól félne, hogy a története hihetetlennek hangzik majd. „A feleségem azt mondta, hogy látta, amint ez az ember lenéz önre, mialatt ön érte imádkozott. Amikor befejezte, ez a férfi a feleségemre nézett és azt mondta: *'Azért jöttél, mert gyógyulást keresel. Ne aggódj – Branham testvér imája meghallgattatik és meggyógyulsz.'* Aztán ez a férfi visszanézett önre és azt mondta a feleségemnek: *'Ugye milyen soványnak és törékenynek néz ki Branham testvér? De újra erős lesz egy idő után.'* Aztán amikor ön elment, látta, hogy ez a férfi önrel együtt sétál ki az oldalsó ajtón. Branham testvér, én is ott voltam. Tudom, hogy egyedül ön és a feleségem álltak ott. Ön mit gondol erről?"

Bill érthetően elmagyarázta: „Ő az Úr angyala, aki meg szokott jelenni nekem. Örülök, hogy eljött és elmondta ezt nekem. Olyan fáradt és megviselt vagyok. Jó tudni, hogy újra rendbe fogok jönni egy idő után."

42. fejezet

Összetörve és megjavítva

1948

AZ ARISONAI PHOENIX UTÁN William Branham gyógyító körutat tartott a florida-i Pensacola-ban, a kansasi Kansas Cityben, a missouri-i Sedaliában és az illionis-beli Elginben. Minden városban mesélt az embereknek arról a látomásáról, melyben egy fiú feltámad a halottak közül és azt mondta: „Írják a Bibliájuk borítójára, hogy amikor megtörténik, higgyenek, hogy én az igazat mondom önöknek!”

Bill egészsége folyamatosan romlott. A szolgálat alatt nehéz volt számára megtartani egyensúlyát mialatt a betegekért imádkozott. Problémája volt az elalvással is minden összejövétel után. És ha mégis álomba merült, nehezen tudott felébredni a következő szolgálatra. Állandóan fájt a feje és időnként a teste is remegett. Gyomorsava lett és semmi nem esett jól, amit evett. Néha az elméje elhomályosult és ide-oda sodródott. Úgy érezte magát, mint egy roncs.

1948. május 13-án, csütörtökön Bill 5 estén át tartó gyógyító körutat kezdett a Washington állambeli Tacomában. A hatezer ember befogadóképességének határáig megtöltötte a Jégarénát. Az imasorok minden este lassan haladtak, mialatt Bill a kézfején lévő jelet használta, hogy megállapítsa az emberek betegségét és annyira felemelje hitüket, hogy elfogadhassák Krisztus gyógyító erejét. Ruby Dillard azok között volt, akik előrejöttek. Abban az időben Ruby majdnem megfulladt attól a rákos tumortól, ami a torkában volt. Később így írt erről *A Gyógyulás Hangja* című folyóiratban: „Habár fájt a torkom, miközben a rák éppen eltávozott, azóta semmi bajom nincs vele.” A tacomai körút során emberek százai tettek bizonyosságot, amelyek éppolyan csodálatosak voltak, mint ez.

A hétfő esti szolgálat végére Bill ismét a teljes összeomlás szélére került. Támolyogva hőkölt vissza az imasortól és el is esett volna, ha két férfi nem fogja meg. Ahogy ezek a férfiak kivitték, Bill kérte őket, hogy engedjék meg, hogy legalább elbúcsúzzon az emberektől. Gordon Lindsay továbbította ezen „búcsút” a közönség számára, nem ismerve fel ennek mélyebb jelentését.

Másnap Bill összehívta támogatóinak csapatát – Jack Moort, Gordon Lindsayt, Earn Baxtert és Fred Bosworth-t – és elmondta nekik, hogy az Oregon állambeli Eugene lesz az utolsó összejövetele egy ideig. Minden más tervezett programját le kell mondani. Természetesen a szolgálók azon gondolkodtak, milyen hosszú időre hagyja el a pályát. Bill azt mondta, nem tudja, talán csak néhány hónapra vagy esetleg több, mint egy évre. De

magában gondolkodva nem volt olyan optimista. Ezidőre az energiája annyira elhagyta, hogy azon tűnődött, tud-e majd valaha imádkozni a betegekért.

Gordon Lindsayt ez a hír különösen szörnyű csapásként érte. Lindsay nem csak lemondott az oregonbeli ashlandi gyülekezetének pásztorlásáról azért, hogy a Branham körutakat követhesse, de energiáját *A Gyógyulás Hangja* című folyóirat megtervezésébe fektette. Egy olyan folyóiratba, melynek hirtelen nem lett célja. Sok kétségbeesett ima után Lindsay rádöbbsent, túl messzire ment *A Gyógyulás Hangjával* ahhoz, hogy visszaforduljon. Az első két szám már kijött a nyomdából. Elhatározta, hogy saját személyes megtakarítását fekteti be, hogy folytathassa a kiadást. Mi legyen most a magazin célja? Talán egy új szolgálatot kell majd követnie.

Bizonyára nem volt hiány jelöltekből a választáshoz. William Branham üstökös-szerű felemelkedése az ország színpadán 1946-ban egyszerre keltette fel az emberek figyelmét Isten gyógyító erejét illetően, valamint másokat is inspirált, hogy Bill lépteit kövessék. 1947-ben tucatszámra jelentek meg gyógyító szolgálatok és 1948-ra ez a lista egyre csak nőtt. *A Gyógyulás Hangja* néhány számában William Freeman-t mutatta be, egy fiatalembert, akinek mérsékelt sikerei voltak a betegekért való imádkozásban. Gordon Lindsay azonban megérezte, hogy ha *A Gyógyulás Hangja* fenn akar maradni William Branham nevének befolyása nélkül, akkor nem kellene magát egy egyén bemutatására korlátozni, hanem inkább egy sokkal szélesebb körű gyógyító, szabadító szolgálatot kellene magába foglalnia. „Végül is,” – gondolta Lindsay „– hányszor hallottam, hogy azt mondja Branham testvér 'Jézus Krisztus az egyetlen gyógyító'?”

Ezidőtájt Bill otthon lábadozott betegen és lehangoltan. Nap-nap után az ágyában forgolódott, mialatt gyomra dézsányi maró savként kavargott. Bármikor, amikor enni próbált forró, zsíros víz jött fel a torkán és a száját égette. Testsúlya lecsökkent, épphogy 50 kilót nyomott. Szemei beestek, arca komornak és sápadtnak tűnt. Amikor megpróbált felállni, feje sajgott és lábai alig tartották. Úgy érezte, haldoklik.

Az orvosok nem tudtak rajta segíteni. Betegségének az „idegkimerültség” nevet adták, melyet a túl sok munka okozott és bőséges ágynyugalmat írtak fel neki. De miután 2 hónapig az orvos utasításait követte, Bill még mindig halálosan betegnek érezte magát.

Imádságában az Úrhoz kiáltott – Jézushoz, az életéhez; Jézushoz a szerelméhez; Jézushoz az egyetlen reménységéhez. Gyógyulásáért könyörgött nap mint nap. Mégis mindezek ellenére Bill nem javult. Tépelődött. Hány ezer gyógyulást és csodát látott az összejövetelein? Az Úr meggyógyította őket, őt miért nem gyógyítja meg? Nem tűnt igazságos dolognak.

Bill végül rájött a válaszra – az Úr valami létfontosságú dolgot tanított éppen vele. Amint visszatekintett szolgálatának utolsó két évére, szégyenkezve gondolt arra, hogy hogyan erőltette meg magát a józan ítélőképesség határán túl. Jonesboro egy kirívó példa volt erre, ahol Bill 8 nappal és éjjel egyfolytában a szószék mögött maradt a betegekért imádkozva. De mindent egybevetve jobban ártott magának azzal, hogy rendszeresen hajnali 1 vagy 2 óráig

tartotta az imasorait. Igazából mindig sejtette, hogy hibát követ el, de a szíve együttérzett azzal a sok szenvedő emberrel tudva, hogy sokuknak élete – halála függ az imáitól. Ezért erőltette magát tovább és tovább és tovább. Íme, most megfizette az árát. Ezt ő okozta saját magának és Isten azt akarta, hogy tanulja meg a leckét.

Bill rájött, hogy csak azért, mert Isten odaadta neki a gyógyítás ajándékát, nem azt jelentette, hogy elvárta tőle, hogy az összes teher az ő vállain nyugodjon. A 2Mózes 19-ben azt olvasta, hogy Mózes, akire Isten 2 millió izraelita sorsát bízta a Sínai-sivatagban, kimerítette magát megpróbálva egyedül kezelni az emberek problémáit. Jetró, Mózes apósa bátorította, hogy ossza meg a munka terhét más, arra alkalmas férfiakkal a táborban. A 4Mózes 11-ben Bill arról olvasott, hogy hogyan vette Isten azt a szellemet, ami Mózesen volt és osztotta szét 70 vén között azért, hogy segíthessenek Mózesnek a teher hordozásban.

Amint Bill átlapozta *A Gyógyulás Hangja* című folyóirat legfrissebb számát, csodálkozva látta, hogy milyen sok férfi és asszony tartott gyógyító körutakat szerte az Egyesült Államokban és Kanadában – William Freeman, Oral Roberts, Jack Coe, Tommy Osborn, A. A. Allen, W. V. Grant és sokan mások. Ezek közül néhány embert személyesen is ismert, mert ott ültek az összejövetelein és kezet is fogtak vele. Tommy Osborn, egy fiatal szolgáló például ott ült az oregon-beli Portlandban tartott összejövetelen aznap este, amikor a dühöngő férfi megfenyegette Billt, hogy minden csontját összetöri. De mégsem az ihlette a fiatal Osborn, hogy látta, amint a 120 kilós tomboló férfi öntudatlanul a padlóra zuhan, hanem az, ahogy Bill kezeit egy süketnéma lányra veti és csendesen így szól: „Te, süketnéma szellem, megparancsolom neked Jézus nevében hagyd el ezt a gyermeket!” Amikor Bill csettintett az ujjával, a lány már hallott, aztán beszélt. Ez lobbantotta fel a lángot Tommy Osborn lelkében, hogy elindítsa saját, független szolgálatát – egy olyan szolgálatot, ami utat tör majd az üdvösség és gyógyulás számára, betörve a gonosz területére, hitet ébresztve a szívekben Krisztus felé.

Egy másik név, amit Bill felismert, Oral Robertsé volt. Bill először múlt nyáron találkozott ezzel a fiatalemberrel az oklahomai Tulsában. A 32 éves Roberts épp abban az időben kezdte el saját független szabadító szolgálatát és még mindig bizonytalan volt, melyik irányba induljon. Miután részt vett Bill egyik összejövetelén és szemtanúja volt Jézus Krisztus gyógyító erejének, Oral Roberts elhatározta, hogy ő is az isteni gyógyítást hangsúlyozza majd saját szolgálata során. Tavasszal Bill ismét találkozott Oral Roberts-sel Kansas Cityben és csodálkozott mennyit fejlődött 10 hónap alatt. Robertsből sugárzott a magabiztosság és a vezetői érzék. Mivel természet szerint remek előadóművészi vénával rendelkezett, szolgálata egyre kiterjedtebbé vált hónapról-hónapra. Roberts éleseszű volt üzleti téren is és jól felhasznált minden pénzt, ami az útjába került. Hogy csökkentse körútjainak kiadásait, saját sátrat vásárolt. Saját rádióprogramjának sugárzásán túl, magazinja is megjelent *Gyógyító Vizek* címmel. Ezen két vállalkozása nyomán befolyási köre egyre nőtt megalapozva anyagi támogatottságát.

Oral Roberts őszintesége és kezdeményezőkézsége láttán Billt vigasztalta az a tudat, hogy befolyással bírt erre a bátor fiatal prédikátorra. Mi több, átlapozva *A Gyógyulás Hangját* Bill rájött, hogy minden egyes férfit és asszonyt saját szolgálata befolyásolt közvetett vagy közvetlen módon. Amikor ő kezdte 1946-ban egyetlen szolgáló sem volt Amerikában, aki nagy körutakat tartott és az isteni gyógyításról prédikált. Most azonban úgy tűnt, mindenütt ott vannak – és mindannyiuk Bill témájának saját variációját prédikálja, mondván, Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. Ezen nem kellene meglepődnie. Nem azt mondta az Úr angyala neki a barlangban: „Az Úr elküld téged, hogy vidd el az isteni gyógyítás ajándékát a világ népeihez.” Abban az időben Bill úgy vélte, hogy neki személyesen kell közvetíteni az ajándékot. Most azonban látta, hogy ő csak a szikra egy világméretű ébredéshez. 24 havi szolgálata szent tüzet gyújtott több 10 ezer szívben és a Szent Szellem szele ébredésnek lángjait keltette életre minden irányban.

Ez azt jelentette, hogy Isten befejezte vele a munkát? Nem, az nem lehet. Az angyal azt mondta neki, hogy két jel adatik majd, hogy igazolja, hogy Isten küldte őt. Eddig csak egyet látott – a kézfejen lévő jelet. Mi van a második jellel? Az angyal azt mondta neki, hogyha őszinte lesz, megtörténik majd, hogy tudni fogja az emberek szívének titkait. Billnek fogalma sem volt, az mit jelent, de tudta, hogy még nem történt meg. Mint ahogy még az a látomás sem teljesedett be, hogy a fiú feltámad a halálból. Isten bizonyára nem fejezte még be vele, hacsak – és imádkozott, hogy ez ne legyen igaz – hacsak nem zárta rövidre Isten, életére vonatkozó tervét, energiájának elpazarlásával.

1948. SZEPTEMBER 15-én Bill ellátogatott a Mayo Klinikára a minnesota-beli Rochesterben, remélve, hogy az ottani doktorok tudnak neki segíteni. 3 napig egy specialistákból álló csoport minden elképzelhető vizsgálatnak alávetette, ami talán kideríthet valamit.

Azon a reggelen, amikor a vizsgálatok eredményei megérkeztek, Bill idegesen ébredt. Pár óra múlva majd átmegy a klinikára és megkapja állapotáról a végső eredményeket. Van még számára remény? Vagy ennyi volt? Az ágya szélén ült és így imádkozott. „Kedves Jézus, az összejöveteleimre mindenfajta idegösszeroppanással jöttek emberek és Te meggyógyítottad őket. Engem miért nem gyógyítasz meg? Az évek során látomásokat mutattál nekem mások gyógyulásairól, de soha nem mutattál egyet sem a sajátomról. Ez a borzasztó idegesség gyerekkorom óta gyötör engem időről-időre. Most annyira elhagyott az erőm, hogy úgy tűnik, arra sem tudom összeszedni magam, hogy higgyek a szavadnak a gyógyulásomért. Mi lesz velem?”

Alighogy befejezte az imádkozást, érezte, amint elmerül egy látomásban. A hotelszoba eltűnt. Bill egy erdős völgyben találta magát. Maga előtt látott egy hétéves kisfiút, aki egy régi, halott fatörzs mellett állt. Hol látta már Bill ezt az arcot? Hirtelen rájött: a fiú úgy nézett ki, mint ő maga annyi évesen. Nos, az ő volt!

Hirtelen Bill egy szőrös mókusformára lett figyelmes, aki a tuskón lévő lyukban ült. Bill azt mondta a fiúnak: „Hadd mutassam meg neked, hogy szedd ki azt a mókust! Felvett egy botot és fel-le mozgatta a fa törzsében. Ez egy régi vadásztrükk volt, hogy kiugrasszák a mókust egy odvas fából. Most is működött, de az élőlény, ami előmászott a farönkből, inkább egy menyétnek nézett ki, habár nem teljesen. Hosszú, vékony, fekete teste volt, kis feje és pici fekete gombszemei. Gonoszak és kegyetlenek tűnt.

„Óvatosan!” – figyelmeztette Bill a fiút. Ne menj közel ahhoz a tuskóhoz, nem tudhatod, milyen veszélyes lehet az az alak! Bill megfordult, hogy megnézzé, hallgat-e a fiú a figyelmeztetésére. De a fiú – gyermekkori énje – már nem volt ott.

Bill újra odafordult a fához. Az állat testét megfeszítve vicsorított, mintha támadni akarna. Billnek nem volt fegyvere, csupán egy kis vadászkése, ami a nadrág szíján lógott. Idegesen azt gondolta: „Ha az a mókus megtámad engem, nem sok hasznát veszem ennek a késnek. Én itt igazán sebezhető vagyok.”

Valahol jobb oldalon Bill meghallotta, amint az Úr angyala így szól: *„Ne feledd, csak 6 inch hosszú!”*

Bill lenyúlt, hogy megragadja a kését. De mielőtt előhúzhatta volna a tokjából, az állat ráugrott és a vállán landolt. Bill megpróbálta leszúrni, de a „mókus” túl fürge volt. Olyan gyorsan szökdelt egyik válláról a másikra, hogy Bill hozzá sem tudott érni. Bill kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit. Az állat villámgyorsan beleugrott a szájába és lement a torkán. Bill érezte, amint körbe- körbe szaladgál a gyomrában, darabjaira szaggatva őt. Kezeit a magasba emelve így kiáltott: „Ó Istenem, irgalmazz!”

Amikor kijött a látomásból, hallotta, hogy az angyal megismétli e titokzatos sort. *„Ne feledd, csak 6 inch hosszú!”*

Megviselten Bill az ágyára rogyott. Felesége, Meda megfordult, de nem ébredt fel. Bill hosszú ideig ott feküdt a látomáson gondolkodva. Az a különös kinézetű mókus biztos, hogy az idegállapotára utal, amely megtámadta a gyomrát olyan erővel, hogy úgy érezte, haldoklik. De mit jelképez az a 7 éves fiú? Billnek eszébe jutott, hogy hét éves volt, amikor az első idegroham elérte. Hét – ennyi éves volt, amikor rádöbbsent, mennyi dolog helytelen az életében – az apja iszik, a családjá szegény, ő egy különc az iskolában, és ráadásul olyan dolgokat lát, amiket mások nem látnak. Nem csoda, hogy idegessé és búskomorrá vált. Ez a látomás kezdett értelmet nyerni.

Hirtelen meglátott egy mintát. Az idegállapota hét évente rendszeresen visszatért rá. Második alkalommal, 14 éves korában sújtott le, miután az unokatestvére véletlenül lábon lőtte egy vadászpuskával. Az ágyhoz kötött téli időszak alatt hónapokig ideges depressziótól szenvedett. Úgy hét évvel később egy földgázvezetékkel kijövő gáz okozta, mely olyan komoly gyomorproblémát eredményezett, hogy majdnem meghalt. Öt hónapig szilvaleven és árpalevesen élt. Halálra éhezett volna, ha az Úr nem gyógyítja meg. Hét év után meghalt Hope és Sharon Rose. Ez a tragédia teljesen kikészítette és olyan idegronccsá tette, hogy

megpróbálta megölni magát. Lassan az Úr Jézus újra összeszedte és a következő évek alatt az idegei erősek maradtak, és nem zavarták jobban, mint normális esetben. Ezután jött az angyal megbízatása és az utóbbi két évben, Bill az emberi teherbírás határáig erőltette magát. Végül a teste fellázadt, az idegkimerülés mély gödrébe taszítva őt.

Még mindig a látomáson gondolkodva Bill a kis késre lett figyelmes. Az elmúlt hét vizsgálataiban során egy orvos felajánlott egy lehetséges gyógymódot – elvágni valamennyi gyomorideget. A látomásban szereplő kés, a sebész szikéjét jelképezte, megmutatva Billnek, hogy az operáció hasznavehetetlen lenne eme ellenséggel szemben.

És mi a helyzet az angyal szavaival? *„Ne feledd, csak hat inch hosszú!”* Jelentheti azt, hogy csak hat hónapig fog szenvedni ettől a gyomorbetegségtől? Ha ez igaz, akkor Isten hamarosan meggyógyítja őt, mert körülbelül hat hónappal ezelőtt kezdődött betegsége ezen epizódja. Szelleme reményteljesen szárnyalni kezdett, majd egy kijózanító gondolat újra visszahúzta a földre. A látomásban semmi nem utalt arra, hogy a különös kinézetű mókusz meghalt volna. Ez azt jelenti, hogy a probléma hét év múlva újra visszatér majd? Vajon időnként újra el kell majd szenvednie ezeket a támadásokat az élete végéig? Ó, bárcsak láthatna egy látomást, melyben a mókusz meghal! Akkor tudhatná, hogy mindennek vége.

Pár órával később Bill, a Mayo Klinika egyik irodájában figyelmesen hallgatta, amint egy idős doktor elmagyarázza vizsgálatainak eredményét. „Fiatalember, sajnálattal közlöm, hogy az ön állapota örökletes. Csakúgy, mint sok ír férfi, az édesapja is szerette a whiskyt. Az édesanyja félig indián, és tudjuk, hogy az indiánok nem bírják az alkoholt. Ennek a két génállománynak a keveredése okozza önben ezt az idegi megbetegedést. Ön soha nem fog meggyógyulni. Az idegei olyan hatással vannak a gyomrára, hogy az meg akar szabadulni az ételtől. Erre nincs gyógy mód, semmit nem tehetünk. Együtt kell élnie ezzel a problémával élete végéig.”

Bill máshogy gondolta. Amikor visszatért Jeffersonville-be, az édesanyja átjött, hogy megtudja, mit mondtak az orvosok. „Elkeseredett ember lennék most, ha az Úr nem adott volna nekem reményt abban a látomásban.” – jegyezte meg Bill. Ella Branham bólogatott. „Billy! Érdekes, hogy csütörtök reggel kaptad azt a látomást, mert aznap, kora reggel különös álmom volt veled.”

„Bill tudta, hogy édesanyja szinte soha nem álmodott, de azon kevés alkalommal, amikor mégis, az álmok fontos szellemi jelentéssel bírtak. Úgy, mint Bill megtérését követően, amikor az édesanyja azt álmodta, hogy egy fehér felhőn áll és az egész világnak prédikál.

Ella így folytatta: „Azt álmodtam, hogy betegen feküdtél a verandán, haldokolva a gyomorbetegségedtől, mint általában. Házat építettél egy hegyen, kint nyugaton. Aztán azt láttam, hogy...”

„Anyá,” – vágott közbe Bill – „hadd fejezzem be én! Miután láttál engem, amint ott fekszek betegen, láttad, amint hat fehér galamb leszáll a mennyből, 's' betűt formázva. A mellkasomra szálltak. Az a galamb, ami a legközelebb volt a fejemhez, egyre csak turbékolt,

és fejét az arcomhoz dörzsölte, mintha próbálna mondani nekem valamit. Úgy tűnt, sajnál engem. Aztán felkiáltottam, 'Dicsőség az Úrnak!' Épp mielőtt te felébredtél."

„Így van. Honnan tudtad?"

„Anyá, tudod, hogy mindig, amikor valaki elmesél nekem egy álmot, aminek szellemi jelentése van, az Úr megmutatja nekem ugyanazt az álmot az értelmezésével együtt. Az pontosan így van a Bibliában is. Emlékszel, amikor Nabukodonozor királyt zavarta az álma, és tudni akarta, mit jelent? A baj az volt, hogy nem emlékezett, hogy miről szólt az álma, így az Úr megmutatta Dánielnek ugyanazt az álmot, és ő emlékeztette a királyt rá, mely bebizonyította Nabukodonozornak, hogy Dániel magyarázata Istentől jött."

„Nos, Billy, mit jelent az álmom?"

„Az Úr ugyanabban az időben adta neked ezt az álmot, mint nekem a látomást, azok összefüggenek. A különös kinézetű mókusz az én idegállapotomat jelképezi, ami visszatér rám hétévente. Az állat, ami megtámadott engem, 6 inch hosszú volt és te hat galambot láttál. Ez azt jelenti, hogy minden gyomorbetegséget hozó ciklus után meg fogok gyógyulni... egy időre. A Biblia szerint a hat nem teljes szám. Isten a hétben teljes. Egy napon meg fogom látni, amint meghal az a furcsa kinézetű mókusz, és azután meglátom a hetedik galambot, és a csatának vége lesz."

Két nappal később Bill a verandáján ülve, Fred Bosworth, *Keresztény Megvallás* című könyvét olvasta. Félretéve a könyvet, felvette Bibliáját, és valahol kinyitotta. A könyv Józsué első fejezeténél nyílt ki. Bill így olvasta: „*Légy erős és nagyon bátor... Az Úr, a te Istened, veled, lesz bárhová mész.*” Hirtelen megértette, hogy kell, hogy ez legyen az ő megvallása is. Azután hallotta, amint egy belső hang ezt súgja a fülébe: '*Én vagyok az Úr, a te Gyógyítód.*' Örömmel telve Bill bement a házba, megölelte feleségét és így szólt: „Drágám, az Úr épp most gyógyított meg engem!"

43. fejezet

Megjelenik a második jel

1948

EGY HÉTTEL AZUTÁN, hogy William Branham visszatért a Mayo Klinikáról, öt és fél kilót hízott. Még mindig gyengének és ingatagnak érezte magát, de tudta, hogy most már csak idő kérdése, hogy újra rendbe jön és folytathatja szolgálatát.

Lábadozása alatt élénk figyelemmel kísérte a Palesztináról szóló háborús híreket. Az újszülött Izrael tartotta magát nagyobb, erősebb arab szomszédaival szemben. Bill olyan sok tekintetben azonosulni tudott a fiatal izraeli állammal. Majdnem teljesen ugyanabban az időben kellett Billnek felfüggeszteni gyógyító szolgálatát az életét fenyegető idegi állapot miatt, mint amikor a zsidók Palesztinában is harcra kényszerültek az életükért. 1948. május 14-én Izrael kikiáltotta függetlenségét. Másnap öt arab ország üzent hadat Izraelnek, csapataikkal átkelve a határon és megesküdték, hogy minden zsidó a tengerben fogja végezni. Izraelnek nem volt saját hadserege, csak kétségbeesése a saját oldalán – éppúgy, mint Billnek. Először úgy tűnt, hogy a palesztinai zsidók halálra vannak ítélve, mégis lassan-lassan ellenállásuknak köszönhetően ellenségeiket megállásra kényszerítették. Ekkorra a háború tárgyalásokká finomodott.

Bill órákig töprengett ezen események bibliai jelentőségén. Izrael újra állam! Majdnem 1900 éven át a zsidók szétszórásban éltek a világ összes táján. Mára ismét otthon voltak, az Ígéret Földjén. Ez volt az a fügefa, amiről Jézus a Lukács 21-ben beszélt? Bill biztos volt abban, hogy Izrael új állama túléli ezt a jelenlegi konfliktust, mert a Biblia szerint fontos szerepet játszik Isten végidőre szánt tervében. Izgalmas volt ezt látni. Úgy tűnt, mindenhol körülötte bibliai próféciaák teljeseznek be.

Szeptember végén Bill felhívta Gordon Lindsay-t és elmesélte neki a Mayo Klinika orvosainak borúlátó diagnózisát, a különös kinézetű mókusról szóló látomást és azt, hogy hogyan gyógyította meg őt az Úr ezúttal. Lindsay izgatottan hallgatta híreit és hozzátette, hogy egy bőröndnyi meghívása van az ország minden tájáról, melyben kéri Billt, hogy tartson hit-gyógyító körutakat. Bill figyelmeztette szervezőjét, hogy még túl gyenge ahhoz, hogy teljes idejű szolgálatot vállaljon. Ekkor Lindsay, aki *A Gyógyulás Hangja* című folyóirat kiadásával foglalatoskodott, azt javasolta, mi lenne, ha Bill Ern Baxtert alkalmazná, mint a körutak szervezőjét. Ern Baxternek nem csak szervezési adottságai voltak, hanem dinamikus prédikátor is volt, felajánlva segítségét bármilyen lehetséges módon. Miután Bill imádkozott érte, egyetértett ezzel az újítással.

Baxter tiszteletes jó körútszervezőnek bizonyult. Ő és Fred Bosworth, úgy tervezték, hogy lassan vezetik vissza Billt a szabadító szolgálatába. Fő céljuk az volt, hogy megvédjék Bill egészségét a túlzott igénybevételtől. Először a múltban elkövetett hibáikat elemezték ki. Bill számos, az egész kontinensre kiterjedő körútja során gyakran a helyi pásztorok döntötték el, hogy mikor érjen véget egy-egy gyógyító szolgálat. Ezek az emberek nem értették, hogy milyen komolyan elszívja Bill energiáját a megítélés ajándéka. Engedték, hogy az imasorok órák hosszat elhúzódjának estéről-estére, azt gondolva, hogy ameddig Bill képes állni és imádkozni a betegekért, biztosan jól van. Ez egy szegényes szempontnak bizonyult, mert Bill annyira együttértett a beteg emberekkel, hogy ereje határáig erőltette magát, próbálva imádkozni mindenkiért, aki előrejött. Mialatt a kenet rajta volt, teste fokozatosan eltompult és elméje elhomályosodott saját gondolatai számára. Legvégül az ereje is elhagyta. Mire vége lett egy imaszolgálatnak, Bill annyira odavolt, hogy nem tudta, sétál-e vagy mászik, vagy valaki más viszi ki.

Baxter és Bosworth egyetértettek, hogy mostantól kezdve a szolgálat bezárását olyan emberekre kell bízni, akik személyesen odafigyelnek Billre; olyan emberek, akik közelről figyelik majd és befejezik az imasort, amint kimerültség jelei mutatkoznak. Ez sokat segíthet abban, hogy megvédjék Billt további jövőbeli összeomlásoktól.

Elővigyázatosságból a szervezők azt is javasolták, hogy korlátozzák az imasorban résztvevő emberek számát minden egyes estén. Bill bölcsnek találta ezt az elgondolást. A következő kérdés az volt, hogy hogyan válogassák ki az embereket az imasorba. Miután több lehetőséget megvitattak, megegyeztek, hogy újra imakártyákat fognak használni.

Korábbi országos szolgálata során Bill egy olyan rendszert vezetett be, ami korlátozta az imasorok hosszát. Minden szolgálat előtt számozott kártyákat osztottak szét, és senki nem állhatott be az imasorba, ha nem volt ilyen imakártyája. Ez a módszer a semminél jobb volt, bár magától Bill általában túl sok kártyát osztott ki – gyakran 150-200 kártyát esténként. Sok olyan este is volt, amikor teljesen figyelmen kívül hagyta az imakártya rendszert, és azt mondta a hallgatóságnak: „Ma este minden beteg emberért fogok imádkozni, aki az épületben van.” Ilyenkor az imasorok végtelen hosszúra nyúltak és Bill addig imádkozott az emberekért, amíg erejét veszítve ki nem fulladt hajnali 1 vagy 2 órakor. Ez nem maradhat így.

Fontos, hogy újra bevezessék és szigorúan betartsák az imakártya rendszert.

Pontosan ellenőrizniük kell, hogy esténként hány ember állhat be az imasorba. Nem szabad, hogy együttérzése ismét felülírja a józan esztét. Először saját egészségével kell foglalkozni, mielőtt segíthet másoknak visszanyerni az övékét.

Fred Bosworth és Ern Baxter segített Billnek kidolgozni a részleteket. Egy-két órával a szolgálat megkezdése előtt valaki végigsétált az előadótermen, és számozott kártyákat osztott mindenkinek, aki be akart állni az imasorba. Amikor érkezett a betegekért való imádkozás ideje, Bill tetszőlegesen kiválasztott egy számot, és azt mondta (például): „Kezdjük ma este a B75-ös kártyával! Megpróbálunk annyit, amennyit csak tudunk, de kezdjük 15

emberrel – a 75-ös számtól a 90-esig. Így senkinek nem kell túl sokáig ácsorogni, amíg a betegekért imádkozok. Kinél van a B75-ös számú imakártya? Emelje fel a kezét, hadd lássák a segítők! Ott van. Na most, kinél van a B76-os imakártya...?”

Mialatt a számokat hívta, a segítők felsorakoztatták az embereket a teremben, Bill jobb keze felől. (Az imasort mindig jobb oldalról fogadta, mert az Úr angyala a jobb oldalán állt.) Az imasorban állók lent várakoztak elől a teremben addig, amíg az, akiért imádkoztak, fel nem ment az emelvényre, hogy négy szemközt beszéljen az evangélistával. Így Bill szervezői figyelemmel kísérhették erőnlétét, és bezárhették az összejövetelt, amint úgy látták, hogy eleget imádkozott.

1948. OKTÓBER 29-31. KÖZÖTT William Branham kipróbálta erejét egy három estén át tartó, hit-gyógyító körút alkalmával, melyet a kaliforniai Fresno-ban tartott. Azután november elsején felautózott a washingtoni Seattle-be, ahol csatlakozott Fred Bosworth körútjához, mely már két hete zajlott. Miután hat további este imádkozott a betegekért, Bill kimerültnek érezte magát. Rádöbbenve, hogy még nem áll készen, hogy visszatérjen a munkába, hazament, hogy pihenhessen.

1949. januárjában ismét megpróbálta, amikor egy öt napos körutat tartott az arkansas-beli Hot Springsben. Itt már jobban állta a stresszt, de még mindig nem érezte, hogy készen áll a teljes idejű szolgálatra. Egy hónappal később egy hétnapos körút során prédikált a floridai Miami-ban. Ez alkalommal már úgy érezte magát, mint régen, ezért szólt Ern Baxternek, hogy teljesen betáblázzhatja naptárát az év további részére.

1949. március 11-től, tíz hónapig tartó kihagyás után, Bill ismét visszaállt a teljes idejű evangéliumi munkába egy négy napos körút alkalmával, amit az illinois-beli Zionban tartott. A következő négy hónap alatt körutakat tartott Missouriban, Indianában, Texasban, Michiganban, Washingtonban, British Columbiában és Észak-Dakotában. A számtalan egyéb szabadító szolgálat ellenére William Branham különlegessége távolléte alatt sem veszített semmit húzóerejéből. Ezrek látogatták az összejöveteleit, melyeket csodák sokasága kísért.

Júliusban egy kéthétnapos körútra indult, melyben végigjárta egész közép-Kanadát. Utazásának történései örökre megváltoztatták a keresztény történelem folyását. 1949. július 24-én Bill a saskatchewan-beli Reginában prédikált tízezer ember előtt. Éppen összehívta az imasort, mialatt a segítők 15 embert sorakoztattak fel a számok sorrendjében. Bill a hallgatósághoz szólt.

„Amikor úgy egy évvel ezelőtt Miami-ban, Floridában voltam, az Úr Jézus látomást adott nekem egy fiúról, aki feltámad a halálból. A fiú 8-10 éves lehetett, barna hajjal és barna szemekkel. Furcsa öltözetet viselt, mintha külföldi lenne. Még nem történt meg, de az 'így szól az Úr', ezért valamikor meg kell történnie. Írjátok le azt a Bibliátok borítójára! Amikor majd megtörténik, szólok Gordon Lindsay testvérnek, hogy jelentesse meg a hírt *A Gyógyulás Hangja* folyóiratban, hogy mindannyian megtudjátok.

„Úgy látszik, készen áll az imasor. Most mindenki legyen tiszteletteljes. Figyeljete Jézusra, és higgyetek! Ők itt beteg emberek. Néhányuknak ez az utolsó reményük. Nekem is tiszteletteljesnek kellennem. Az angyal adta nekem ezt a jelet a kezemen, és azt mondta: 'Ha őszinte leszel, és eléred az emberekkel, hogy higgyenek neked, semmi nem állhat meg az imád előtt, még a rák sem.' Ez igaznak bizonyult, bárhová is mentem. Sokan ti magatok is láttátok. Ugyanaz az angyal azt is mondta nekem: 'Ha őszinte leszel abban, amit adok neked, akkor egy nap megtörténik, hogy megmondod majd az emberi szívek titkait, és azokat a dolgokat, amiket az életük során tettek és amik helytelenek, és így tovább.'” Testvéréhez, Donnie-hoz odafordulva Bill így szólt: „Rendben. Küldheted az első beteget.”

Meleg este volt, a reflektoroktól csak még nagyobb lett a forróság. Izzadságcseppek gyöngyöztek Bill homlokán, nyomokat hagyva gallérján. Egy zsebkendővel megtörölte arcát. Torka száraznak és rekedtnek tűnt. Mialatt az első ember előrejött az imasorban, Bill oldalra lépett a mikrofontól, hogy igyon egy pohár vizet.

„Isten áldjon téged, Branham testvér!” – mondta Baxter tiszteletes.

„Köszönöm Baxter testvér.” Bill visszasétált a mikrofonhoz. A pódiumon egy középkorú asszony várta. „Üdvözlöm, hölgyem.”

„Üdvözlöm.” – válaszolt az asszony idegesen. Izgatottságát megértve Bill így szólt: „Az a jelenlét, amit most érez, nem árt önnek. Az az Úr angyala. Úgy látom, mint egy fényt, ami a levegőben függ ön és én köztem. Én is érzem. Az egy igazán szent érzés...”

Amint Bill beszélt, valami fantasztikus dolog történt. Egyik pillanatban még egy átlagos, középkorú asszonyt látott, a következő pillanatban ez az asszony egyre kisebb lett, mintha egy repülőgép sebességével suhanna el előle. Úgy tűnt, egyre fiatalabbá vált, ahogy egyre kisebb lett. Mikor az átalakulása elérte a 12 éves kort, a változás megállt. Ekkor az asszony egy másik jelenetben tűnt fel Bill előtt, sokkal távolabb az emelvénytől, ahol állt. Úgy tűnt, hogy egy íróasztalnál ül. Más asztalok is voltak körülötte, és a falon egy tábla függött. Egy tanterem volt. A lány megmozdult, és bár a jelenet kicsinyítve játszódott, Bill tisztán láthatta, amit tesz.

„Valami történik,” – szólt Bill a hallgatósághoz, miközben a mikrofon felerősítette szavait. „Az idősebb hölgy eltűnt, és egy 12 év körüli kislányt látok, amint egy tanteremben ül. Fogja a ceruzáját – nem, az egy toll. Ó! Látom, amint az felrepül, és eltalálja a szemét...” Bill távoli sikítást hallott. A tanterem eltűnt. Bill a fejét rázta, és zavartan dörzsölte szemeit. Előtte még mindig ott állt ugyanaz a középkorú asszony az emelvényen. Egész végig nem is ment sehová. Akkor ő hol járt? Mit látott?

Az előtte álló asszony újra felsikített. Szája elé tartotta kezeit, remegett. „Branham testvér, az én voltam! Évekkel ezelőtt történt, amikor iskolás voltam. Egy toll eltalált, és azóta vak vagyok a jobb szememre.”

Bill ismét a fejét rázta: „Még soha nem történt velem ilyen. Csak egy perc... Itt jön újra. Látok egy fiatal lányt, úgy 16 évesen, amint egy kockás ruhát visel. A haja két hosszú copfba

van fonva, tetején egy nagy masnival megkötve. Látom, amint teljes erejéből fut, és ijednek tűnik. Várjon... Egy kutya üldözi – egy nagy sárga kutya. Látom, ahogy felszalad egy verandára. Most kinyílik az ajtó és egy idősebb hölgy beviszi a lányt.”

A középkorú asszony újra felkiáltott. „Branham testvér, az akkor történt velem, amikor gimnazista voltam. Évek óta nem jutott eszembe!”

Bill arcbőre elzsibbadt, ajka és nyelve vastagabbnak tűnt, mint máskor. „Valami történt itt, barátaim. Nem tudom, mi folyik. Testvérnő, hadd fogjam meg a kezét.” Csuklóját tartva jelzést keresett. Nem volt semmi. „Nos, egyáltalán nem érzek abban semmilyen rezgést.”

Éppen a kézfején lévő ereket figyelte, amikor a világ újra elillant, és egy másik jelenetet szemlélve találta magát. Egy asszonyt látott, aki egy piros pajtából jön ki és egy fehér ház felé biceg. Bill így szólt: „Látok egy hölgyet, amint nagyon lassan lépdél... Testvérnő, ez ön! Látom, amint nagyon nehezen tud felmenni a fehér ház lépcsőin. Valami gond van a hátával. Úgy látom, nem tud felmenni a lépcsőkön. Most látom, hogy egy virágágyás fölé hajol jobb oldalra, és sírni kezd... Csak egy pillanat.” Bill csendben maradt, hogy hallja, mit mond az asszony a látomásban. „Hallom, hogy azt mondja: 'Ha valaha eljutnék Branham testvér összejövetelére, vége lenne.'”

Ekkor szó nélkül az asszony szemei fennakadtak és elájult. Szerencsére a közelben állt egy segítő, aki elkapta és finoman a padlóra fektette. Amikor egy perc múlva magához tért, nemcsak a hátát tudta minden irányban mozgatni, de tökéletesen látott a jobb szemére is!

A feszültség tetőfokára hágott, amint a tömeg kezdte megérteni, mi történt. Bill elképedten állt, csak úgy, mint mindenki más. „Nos – ó, – valami történt, emberek, és én nem tudom...”

Ern Baxter megragadta a mikrofont és izgatottan így szólt: „Branham testvér, ez pontosan az, amit mondtál, hogy történni fog. Ez a második jel, amiről az angyal beszélt.”

Túláradó imádat tört fel a tömegből. Az emberek felálltak; tapsoltak; kiáltoztak és dicsőítették az Úr Jézus Krisztust, aki ilyen csodákkal látogatta meg népét.

Izgatottan, de zavarodottan egy fiatalember lépett az emelvényre mankókkal a kezében. Nem volt imakártyája de az evangélista felé bicegett. Két segítő rádöbbenve, hogy mit próbál tenni, megragadta a fiút, hogy visszavigyék.

A mankók csörgését meghallva Bill odanézett és látta a felbolydulást. „Vissza kell menned, és kéred kell egy imakártyát, fiam.” – mondta kedvesen.

A fiatalember így könyörgött: „Mondja meg, mit tegyek, Branham testvér! Ez minden, amit kérek, mondja meg, mit tegyek!”

„Nos, fiam, nem tudom, mit mondjak... Még egy perc. Segítők, ne vigyétek még el!” Újra megtörtént. A nyomorék fiatalember egyre kisebb lett Bill szemei előtt, majd változni kezdett... Bill nem látta többé az előadótermet. Helyette egy buszt látott, melynek első szélvédője fölött 'Regina Beach' írás volt olvasható. A busz ajtaja kinyílt, és ez a fiatalember

bicegett le a mankóin. „Regina Beach-ből jöttél ma reggel, ugye?” – kérdezte Bill. „Busszal jöttél. Látom, hogy egy férfi és egy asszony, azt mondják, nem mehetsz. Ó, ők az édesapád és édesanyád.”

„Így van!” – kiáltotta a fiatalember.

„Látom, hogy egy másik férfi ad kölcsön pénzt az útra, hogy eljöhess. Úgy néz ki, mint az édesapád, de nem teljesen...”

„Ő a nagybátyám.”

„Most egy szobában látlak, ahogy kinézel az ablakon egy öbölre.”

„Ez a nénikém háza. Ott szálltam meg.”

Lelkesedése kézzel fogható volt. „Branham testvér, mit kell tennem?”

„Hiszel teljes szívedből?”

„Teljes szívemből hiszem, hogy Jézus Krisztus itt van.”

„Akkor állj a lábadra!” – parancsolta Bill, ujjával egyenesen rámutatva. „Jézus Krisztus meggyógyított téged.”

Leestek a mankók, nagyot csattanva a fa emelvényen. A fiatalember a segítő szorításából kiszabadítva magát, először egy óvatos lépést tett, majd másodjára már bátrabbat, aztán egy harmadikat, majd negyediket. Egyre növekvő önbizalommal sétálni kezdett, kezeit a levegőbe emelve, hálát adva Jézus Krisztusnak minden egyes lépésnél.

Miközben a hallgatóság heves imádatban tört ki, Billnek eszébe jutott, mit mondott az Úr Mózesnek: *„És megtörténik majd, hogy ha nem hisznek neked, és nem szívlelik meg az első jelet, akkor majd a második jelre hinni fognak.”*

44. fejezet

Megértve szolgálatát

1948-49

WILLIAM BRANHAM SZOLGÁLATÁBAN hatalmas változás állt be. Megjelent a második jel. Az angyal szavai végre beteljesedtek. Mostantól a bal kezén lévő jelen kívül képes volt meglátni az emberi szívek titkait. Ez a második ajándék – a megítélés, látomás által – mindenkit lenyűgözött, aki a közelébe került, Billt is beleértve. Habár voltak látomásai gyermekora óta, még soha nem élte át azokat ilyen széles skálán és ilyen közvetlen eredménnyel. Alkalomról-alkalomra, estéről-estére, emberről-emberre, betegségről-betegsége egyike követte a másikat és semmi sem maradhatott rejtve, amit Isten ki akart jelenteni. A kezén található jel még mindig rendelkezésére állt, ha szükség volt rá. De ez az új ajándék, melynek úgy tűnt, nincsenek korlátai, sokkal sikeresebbnek bizonyult, hogy felemelhesse az emberek hitét arra a pontra, ahol elfogadhatták gyógyulásukat.

Mivel ez az új jelenség nagyban különbözött bármitől, amit az emberek valaha is láttak, Bill megpróbálta elmagyarázni a hallgatóságnak: „Sokan álmodtok álmokat. Egy álom az, amikor a tudatalatti elme működik, és a tudatod alszik. Egy látó esetében ez máshogyan van. A látónál, a tudatalatti elme párhuzamosan fut a tudattal, így ő látomást lát akkor is, amikor ébren van.”

Igazából könnyebb volt bemutatni az ajándékot, mint elmagyarázni. Amikor a hallgatóság látta, hogy eme megítélés, amely látomások által működik, minden új esetben tévedhetetlen pontossággal ér el a szívekig. Úgy tűnt, hogy ez több, mint amit bármely halandó felfoghat. A legegyszerűbb magyarázat az volt, amit Bill adott: Jézus Krisztus a Szentlélek formájában van jelen, kijelentve magát egy angyali lény által közvetített ajándékban.

Mégis, nem mindenki jutott meggyőződésre. Néhányan azt gondolták, Bill valamilyen pszichológiát használ, hogy becsapja a közönséget. Mások azt gyanították, hogy az imakártyákkal játssza ki az embereket. Minden kártya hátoldalán volt néhány sor a beteg számára, hogy leírja nevét, címét és azt, hogy miért jött az imasorba. Később ezt az információt a szponzoráló helyi szolgálók használhatták, hogy felkeressék ezeket az embereket, megnézni, hogy vannak. Bill soha nem látta ezeket a kártyákat. Egy segítő gyűjtötte össze őket, amikor a terem szélénél összehívták az imasort. Néhány kétkedő azt gondolta, hogy a segítő elolvassa az imakártyákat, és gondolatátvitellel továbbítja az információt Billnek. Ez gyenge magyarázat volt, mert nem mindenki írta le betegségét az imakártya hátoldalára. Ezen kívül a gondolatátvitel nem ad magyarázatot arra, hogy honnan ismerte Bill a betegek személyes titkait. Néhányan azon spekuláltak, hogy talán Bill olvasni

tud az emberek elméjében. De még ez sem magyarázná meg, hogy honnan ismerte a jövőt. A kételkedőket továbbra sem lehetett meggyőzni.

A saskachevan-beli Regina után Bill Windsor, Ontario-ban folytatta körútját. Az első estén több mint nyolcezer ember vett részt. Az imasor vége felé egy fiatalember jött fel, és azt mondta: „Branham tiszteletes, meg akarok gyógyulni.”

Bill tompának érezte magát az imádság nehéz munkája miatt és szemeivel nehezen fókuszált. De amennyire látta, az előtte álló fiatal férfi izmosnak és egészségesnek tűnt. Bill megfogta a férfi kezét. Nem voltak rezgések. „Úgy látom, önnek nincs baktérium okozta betegsége.”

„De igen, van,” – érvelt a férfi – „csak kérdezze meg a segítőt, aki elvette az imakártyámat.”

Bill a fejét rázta. „Nem érdekel, mit írt az imakártyájára. Érezném a kezemen, ha ön beteg lenne. Ön nem egy beteg ember.”

A fiatalember kitartott. „Beteg vagyok, tüdőbajom van, le van írva a kártyámra.”

„Uram, lehet, hogy az volt, de most nincs. Talán a hite felemelkedett arra a helyre, ahol meggyógyult, már a hallgatóság soraiban.”

A férfi zsebre dugta kezeit, közelebb lépett a mikrofonhoz, és gúnyosan mosolygott. „Tehát így van ez, ugye? A hitem, amikor a hallgatóság között voltam – Tudtam én, hogy valami gyanús dolog zajlik itt.”

Egy pillanatra Bill összezavarodott. Aztán egy látomás tárult elé, mintha egy színházi függöny nyílna szét. A fiatalemberre nézve Bill így szólt: „Ön a Krisztus Egyházához tartozik. Szolgáló abban a gyülekezetben.”

A férfi arckifejezése leleplezőből leleplezetté változott. Próbálta tagadni, de Bill félbeszakította. „Ne próbáljon többé hazudni Isten előtt! Tegnap este egy asztalnál ült két másik emberrel. Egy kék öltönyös férfi ült önnel szemben és jobb oldalán egy asszony, aki zöld ruhát viselt. Az asszony az asztalra tette zöld sálát, látom, hogy az lelóg az asztalról. Ön azt mondta nekik, hogy szerez egy imakártyát, és ráírja, hogy tüdőbaja van. Ön szerint ez gondolatátvitel, és le akart engem leplezni, mint csalót.”

Kint a közönségben egy férfi felugrott és azt kiáltotta: „Ez az igazság. Én voltam ott vele.”

Hirtelen úgy tűnt, Bill elveszti uralmát saját hangja fölött. Hallotta, amint így szól: „A betegség, amit az imakártyára írt, önnek lesz élete végéig.”

A fiatalember a padlóra zuhanva megragadta Bill nadrágszárát. „Branham tiszteletes, őszintén azt gondoltam, hogy csak megjátssza. Van számomra remény a megbocsátásra?”

„Uram, ez ön és Isten között van, nem ön és énköztem.”

HABÁR BILL nem értette pontosan, hogyan történnek a látomások, felismert egy bizonyos mintát, amiből megtudhatta, mi várható. Amikor az Úr angyala lejött egy összejövételre, Bill különösen szent jelenlétezt érzett, amitől a teste is bizsergett, mintha a levegő feltöltődött volna elektromos árammal. Gyakran Bill úgy látta az Úr angyalát az összejövetelein, mint egy fénygömböt, amely tőle néhány méternyire függött a levegőben. Az angyal mindig Bill jobb oldalán állt. Ahogy az emberek előrejöttek az imasorban, ők is érzékelték az angyali jelenléte közelségét. Arckifejezésük megváltozott, sokan nyugtalankodni kezdtek, néhányan hátraléptek.

A látomáshoz mindössze arra volt szükség, hogy Bill beszélgetni kezdjen a személylyel az Úr angyalának jelenlétében. Bill úgy nevezte ezt, hogy „kapcsolatba lépni a személy szellemével”. Ha Bill szemeit azon a bizonyos személyen tartotta, hirtelen látta, ahogy egyre kisebbé válik, mialatt a látomás a levegőbe emelkedik. Másabb volt ez, mint egy álom, mivel ő teljesen ébren volt, és úgy tűnt, hogy ő valóban azon a helyen van. Nehezen tudta elmagyarázni ezt a megtapasztalást. Azt mondta, olyan, mintha két helyen lenne egy időben: egyik szinten tudta, hogy még mindig egy előadóteremben van, és egy nagy tömeghez szól, mégis egy időben ezzel, ott volt akár 40 évvel azelőtt is, figyelve, hogy valami megtörténik egy másik ember életében. Olyan volt, mintha egy másik világban, vagy másik dimenzióban járna.

Mialatt mindez történt, ő mégis tudott beszélni a tömegekhez, sőt valójában hallgatni nem tudott. A látomás alatt, úgy tűnt, nem ő irányítja a hangját. Olyan volt, mintha az Úr Jézus beszélne rajta keresztül, használva Bill hangszálait, leírva azt, ami a látomásban történik. Lehet, hogy egy bűnt látott a beteg életében, vagy egy balesetet, vagy valamilyen más lényeges eseményt, mint például egy operációt vagy orvossal való találkozást. Ha a közönség elég csendes volt, Bill még azt is hallhatta, amit az orvos a rendelőben mond. Ekkor Bill elismételte, hogy mindannyian hallják. Az soha nem tévedett. Ez felkeltette az emberek érdeklődését.

Miközben az emberek az imasorban vártak, könnyen így érvelhettek: „Itt áll egy idegen, aki elmond dolgokat az emberek életéről, amiket ő nem is tudhat – olyanokat, mint a nevük, címük és olyan imádságok, amiket magukban, a hálósobájukban imádkoztak! Ez emberileg lehetetlen. És mégis hallom, hogy sorozatosan megteszi azt, látszólag hiba nélkül. Valami nagyon rendkívüli zajlik itt – valami, amit nem értek. Lehet, (ahogy ez az ember állítja) hogy ez az Úr Jézus Krisztus természetfölötti jelenléte, bizonyítva, hogy Ő Isten és bemutatva, hogy ő törődik velünk? Ha Branham testvér képes lesz valami igazat mondani a saját életéről, akkor tudni fogom, hogy Jézus Krisztus van itt azért, hogy segítsen nekem.

Nem volt muszáj beállni az imasorba azért, hogy valaki részese legyen a megítélésnek. Néha az a természetfölötti fény követte az egyént, amint elhagyja az emelvényt és elhalad a hallgatóság sorai között, addig, amíg meg nem állt valaki más fölött, aki nagy hittel telve imádkozott. Ekkor egy látomás fakadt fel arról a személyről és Bill elmondta, amit látott. Nem

folytathatta az imasort addig, amíg az Úr angyala vissza nem tért az emelvényre. A látomás után Bill nagy részét elfelejtette annak, amit látott és hallott – éppúgy, mint egy álomban, amely gyorsan elillan ébredés után. Néha emlékezett néhány részletre, máskor mindent elfelejtett. Mégis, tudta, hogy bármit is mondott a kenet alatt, az igaz. Miután egy látomás véget ért, gyakran így szólt a beteghez: „Bármi is hangzott el, az igaz volt, ugye. Persze, az most már távol van tőlem, de bármi, ami mondva volt, úgy van, ahogy el lett mondva – így van?” A hallgatóság kedvéért Bill gyakran adott lehetőséget a betegnek, hogy megerősítse vagy tagadja ezeket az állításokat. Mindig megerősítést kapott.

Bill nem volt minden pillanatban a kenet teljes ereje alatt egy imaszolgálat során. Az több lett volna, mint amit a fizikai teste elviselhet. Ehelyett, miután egy látomás véget ért, a kenet kissé háttérbe vonult, és Bill megkönnyebbülést érzett a feszültség alól. Ahogy a következő beteggel beszélt, a kenet újra visszatért és újabb látomás jött. Minden további látomás egyre gyengébbé tette. Miután 15 ember áthaladt az imasoron, Bill már izzadt és tántorgott a fáradtságtól. Szervezői, Fred Bosworth és Ern Baxter, tisztában voltak a helyzettel és odafigyeltek Billre. Amikor úgy ítélték, hogy elég volt a terhelésből arra az estére, bezárták a szolgálatot.

Ahogy Bill kezdett lesétálni az emelvényről, a kenet általában elhagyta őt. Úgy hangzott ez számára, mint amikor egy lüktető szél elvonul a távolba. Ekkorra Bill már olyan fáradtnak érezte magát, hogy gyakran nem tudta, hol van, vagy mi történik. Néha annyira kifáradt, hogy azt sem tudta, magától sétál-e, vagy valaki kiviszi. Végül rájött, hogy már nincs az összejövetelen. Rögtön utána soha nem akart beszélni a szolgálatról. Olyan közel volt Jézus Krisztus csodálatos jelenlétéhez, hogy aztán levertnek és nyomottnak érezte magát. Gyakran ült a hotel szobájában Bibliát olvasva órákig, megpróbálva pihenni és lazítani. Később Ern Baxter és Fred Bosworth beugrott, hogy megnézzék őt. Bill azt kérdezte: „Mi történt ma este, testvér? Alig emlékszem néhány emberre, akiért imádkoztam, és csak pár látomás jut eszembe, de ez minden.”

„Ó, Branham testvér, csodálatos összejövetel volt.” Aztán szervezői elmesélték neki a történeteket.

Bill a hotelszobájának csendjében alaposan összehasonlította az új megítélési ajándékot a bibliai mintákkal. Pontosan egyeztek, úgy, ahogy az angyal előre megmondta. Azt olvasta a János 5:19-ben: *„A Fiú semmit nem tehet magától, csak amit az Atyától lát.”* mely azt jelentette, hogy Jézus minden csodáról látomást látott, mielőtt megtörtént volna. Miért ne tette volna? A Mindenható Istennek a jövő és a múlt épp olyan világos, mint a jelenvaló pillanat. Amikor Jézusnak szüksége volt egy helyre, hogy megegyék a páska-vacsorát, ezzel az utasítással küldte el Pétert és Jánost: *„Menjete a városba, és ott találni fogtok egy férfit, aki vizes korsót visz. Kövessétek őt, és ahová ő bemegy, mondjátok, a ház jó emberének: A Mester azt kérdi, hol van a vendégszoba, ahol megehetem a páskát a tanítványaimmal? És Ő mutat majd nektek egy tágas felsőszobát berendezve és előkészítve, azt készítsétek el*

nekünk.” Honnan tudta Jézus, hogy a megfelelő ember majd vizeskorsót visz azon a bizonyos úton, pontosan abban az időben? Onnan tudta, hogy már látta azt megtörténni. Látta a jövőt – látomás által.

Amikor Fülöp elhozta testvérét, Natanaelt a Mesterhez, Jézus egy pillantást vetett Natanaelre és azt mondta: *„Íme, egy igazi izraelita, akiben nincs álnokság!”* Erre Natanael elcsodálkozott, és azt kérdezte: *„Honnan ismeresz engem?”* Jézus így válaszolt: *„Mielőtt Fülöp hívott téged, láttalak a fügefa alatt.”* Itt Bill ismét meglátta, hogy Jézus látomást látott Natanaelről, amint a fügefa alatt ül. Ahol csak Bill belenézett a Mester életébe, azt látta, hogy Jézus látomások által volt vezetve. Kétségkívül, ezek a látomások adták Jézus Krisztusnak ama mélyreható látását, mellyel az emberek gondolatait is érzékelhette. János első fejezete úgy írja le Jézust, mint *„Isten testté lett Igéjét”*. A Zsidók negyedik fejezete kifejti azt az elgondolást, hogy a tökéletes megítélés Jézus Krisztuson, az Igén keresztül jött el. *„Mert Isten Igéje... megítéli a gondolatokat és a szív szándékait. Egy teremtség sincs leplezve előtte, hanem minden dolog mezítelen és nyíltan áll az ő szemei előtt...”* Úgy tűnt, a Mester cselekedetei szorosan összekapcsolódtak a látomásokkal. Akkor is, amikor Jézus azt mondta, hogy át kell mennie Samárián. Az távol esett az úticéljától, mégis, látott egy látomást, melynek be kellett teljesednie. A kútnál találkozott egy asszonnyal, és elég hosszan beszélgetett vele ahhoz, hogy kapcsolatba lépjen a szellemével. Majd így szólt: *„Menj, hívd a férjedet, és gyertek el.”* Amikor elmondta, hogy nincs férje, Jézus a probléma mélyére hatolt: *„Jól mondtad, nincs férjed, mert öt férjed volt, és akivel most élsz, az nem a férjed.”* Megdöbbenve azon, hogy ez az idegen miként ismeri a múltját, ez tört elő az asszonyból: *„Uram, látom, hogy próféta vagy... Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak hívnak, és amikor ő eljön, elmondja nekünk ezeket a dolgokat.”* Jézus egyszerűen így válaszolt: *„Én vagyok az, aki veled beszélek.”* És az asszony hitt.

Itt volt a kulcs, amit Bill keresett. Egy látomás volt az, amely Jézust arra a helyre vezette azon a napon, abban az órában, hogy találkozzon egy bizonyos samáriai asszonnyal, és felfedhesse baját. Persze Jézus a lelkét kereste. (Ahogy Jézus mondta: *„Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett.”*) A samáriai asszony hitt Jézusnak, miután ő felfedte múltbeli bűneit. Ő felismerte az ember Jézusban mind a próféta jelét, mind a Messiás jelét. Valójában mindkét jel ugyanarról szólt, mert a próféták ajándéka előrevetítette a Nagy Ajándéknak, Jézus Krisztusnak eljövételét, aki az emberiség Megváltója. Krisztus Szelleme volt az a prófétákban, aki jelet mutatott. Bill most döbbsen rá, hogy ez volt a kulcs saját szolgálata megértéséhez – megítélés látomás által, amely a Messiás jele.

AHOGY ELTERJEDT William Branham gyógyulásának híre, levelek özönlöttek az irodájába egész Amerikából. Levelek, melyek tele voltak bizonyságokkal, imakérésekkel és meghívásokkal. Néhányan egyszerűen csak azt írták a borítékjukra: *„William Branham, Jeffersonville, Indiana”* és a levelek mindig megérkeztek. Bill címe nem volt titok.

Népszerűségének köszönhetően, amit *A Gyógyulás Hangja* című folyóirat révén szerzett, több százezer ember tudta meg missziós címét, amely soha nem változott szolgálatban töltött évei alatt, kivéve a később hozzáadott irányítószámot:

Branham Körutak,
Postafiók 325,
Jeffersonville, Indiana 47131 (USA)³

A levelek végül áradattá nőttek, naponta átlagosan ezer levél érkezett. A levelek többsége olyan emberektől jött, akik imádságot kértek. Bill szerette volna mindegyiket személyesen megválaszolni, de képtelen volt. Egyszerűen túl sok levél jött, másrészt nem érezte helyénvalónak, hogy ezt a terhet teljesen a titkáira hárítsa. Elvégre ezek az emberek neki írtak, és tőle kértek imádságot. Mit tehetne?

Bill az Apcsel 19:11-12-ben találta meg a választ: *„Isten különleges csodákat adott Pál kezei által. Testéről kendőket vettek le, s vitték a betegekhez, és a betegségek elhagyták őket, és a gonosz szellemek kimentek.”* Bill azt gondolta, hogy Pál talán Elizeustól vette az elgondolást, aki odaadta botját a szolgájának, és elküldte, hogy tegye rá a sunamita asszony halott fiára. De bárhonnán is eredt, Pál ihletése eredményes volt. Bill tudta, hogy ha az működött 1900 évvel ezelőtt, akkor most is működik majd. Végül is a gyógyulás nem Pál apostoltól jött, hanem az emberek saját, az Úr Jézus Krisztusba vetett hitéből. A zsebkendők valami kézzelfoghatót jelentettek, amelyre a hívők a hitükkel összpontosíthattak. Akkor Jézus Krisztus volt a gyógyító, és Ő ugyanaz ma is.

Bill most már tudta, mit fog tenni a több ezer imakéréssel. Pálhoz hasonlóan ő is imádkozhatna ruhadarabok fölött, és az imakendő az ő helyettesítője lehet. Megnézte, hogyan tudna nagy tételben zsebkendőket vásárolni, de amikor rájött, hogy 10 centbe kerülne darabja, elvetette az ötletet, mert az nem gazdaságos. Mivel ingyen küldené ki azokat, olyan alacsonyan kell tartani a kiadásait, amennyire csak lehetséges. Egy ideig lepedőket használt, melyeket csíkokra vágott, majd postázott. Végül ráakadt a szalagra. Nagy tekercsekben vett szalagot, több száz méternyit egyszerre. Amikor csak otthon volt, elfoglaltságai között, órákat töltött el azzal, hogy a szalagokat 10 centis darabkákra vágta, minden hossz fölött imádkozva vágás közben. Ezután a titkára kipostázta az imakendőket, együtt az utasításokkal, melyben elmondták, hogyan fogadhatják el az emberek az isteni gyógyítást Isten Igéjébe vetett hit által. Bill azt javasolta az embereknek, hogy tartsák az imakendőjüket a Bibliájukban, az Apcsel, 19-nél, így, ha valamilyen betegség, vagy balszerencse történik a családjukban, az imakendőt könnyen megtalálják azon igevers mellett, mely erősítheti hitüket.

Hamarosan levelek érkeztek vissza, melyek bizonyságokat hoztak azokról a csodákról, melyek az imakendők segítségével történtek. Időnként Bill láthatta is az eredményeit. Egyik

³ Ez a cím még mindig aktív és kérésre postázza William Branham hanganyagban meglévő és nyomtatott prédikációit. Jelenlegi neve: The William Branham Evangelistic Association [William Branham Evangélizáló Egyesület]

drámai bizonyság egy asszonytól érkezett, aki gyapottermő vidéken, az arkansas-beli Camden környékén élt. Miközben tisztította a petróleumlámpáját, elejtette a lámpaüveget, mely széttört az asztalon, és a karján lévő artériába fúródott. Egy párnahuzattal kötötte el a sebet, de a vérzés nem állt el. Később egy lepedővel kötötte át, de a vér továbbra is pumpált. A férje Camdenben volt. A legközelebbi szomszéd két mérföldnyire lakott, nem volt sem telefonja, sem autója. Ahogy teltek a másodpercek, egyre gyengült. Tudta, hogy hamarosan meghal, hacsak... Hirtelen eszébe jutott az imakendő.

Kinyitva Bibliáját az Apcsel 19-nél, fogta az imakendőt, és a sebre helyezte. A vérzés azonnal megszűnt. Még aznap délután két mérföldet gyalogolt egy sáros úton, hogy elérjen egy távolsági buszt az arkansas-beli, 100 mérföldre található Little Rock-ba, ahol Bill épp összejövetelt tartott. Sáros csizmával sétált be az összejövetelre, dicséreteket énekelve Jézusnak ezért a csodáért. Bill látta a sebet az asszony karján, és az imakendőt, amit használt. Egy csöpp vér sem szennyezte be az imakendőt. Isten tisztelte az asszony egyszerű hitét.

AZ ÚJ AJÁNDÉK, a látomás általi megítélés, minden esetben pontosnak bizonyult. A hallgatóságot lenyűgözte Isten ereje és közelsége. Azok, akik elhitték, hogy igazából Jézus Krisztus van ott az emelvényen, és ő az, aki a megítélést végzi, hitükben elég magasra emelkedtek, hogy elhiggyék, bármi lehetséges.

Amikor Bill az első összejövetelét tartotta a texasi Beaumontban a nagy városi stadion majdnem teljesen tele volt. Mialatt a harmadik emberre várakozott az imasorban, hogy előrejöjjön, Bill látta, hogy ketten egy hordágyat cipelnek végig a sorok közötti folyosón a zenekari árok felé tartva. A hordágyon fekvő férfi be volt takarva. Bill észrevette, mennyire vörösnek tűnt a férfi arca. Hirtelen egy látomás formálódott a hordágy fölött egy férfiről, aki egy szószék mögött prédikál. Ugyanaz a férfi volt, aki most betegen a hordágyon feküdt.

A hordágyra mutatva Bill így szólt: „Uram, ön az evangélium szolgálója.”

A férfi felkapta a fejét. „Igen, honnan tudja?”

Bill nem válaszolt azonnal, mert figyelte, ahogy valami épp kibontakozik a látomásban. Később így szólt: „Igen, ön szolgáló. És úgy négy évvel ezelőtt, Isten azt mondta önnek, hogy tegyen meg valamit, amit nem tett meg. Azóta az élete csupa balszerencse – éppen most is kórházban van, egy csontbeültetéssel a lábában.”

A piros arcú férfi felkiáltott: „Jézus, irgalmazz!” – és ebben a pillanatban az Úr meggyógyította őt.

Bill a következő betegre váltott, aki az imasorban következett. Donnie Branham egy fiatalasszonyt segített fel a lépcsőkön az emelvényre. Hátranézve a piros arcú férfira, aki épp most gyógyult meg, Bill azt látta, hogy az angyal még mindig a hordágy fölött van. Bill megfeszített figyelemmel nézte. Hamarosan a világosság továbbment a zenekari árok felé, ahol sokan ültek tolószékben, vagy feküdtek hordágyakon. Bill szemeit az Úr angyalán

tartotta, tudva, hogy bármilyen látomásnak azon világosságon keresztül kell jönnie. Hamarosan egy másik férfi fölött állt meg, aki egy hordágyon feküdt. Ebben a pillanatban a fénygömb egy látomássá alakult. Bill egy olajkutatót pillantott meg, amely egy texasi prélin állt. Egy munkás, épp a toronyban állt megpróbálva egy dupla hurkot csomózni a kötélre, hogy csigák segítségével felemelhessen egy nehéz tárgyat. Bill látta, amint elvétí a lépést, és lezuhan a földre.

„Ön, uram, ott lent a hordágyon” – mutatott egyenesen rá Bill. „Ön régen az olajmezőkön dolgozott, ugye? Szerelő volt.”

„Igen, uram” – kiáltotta a férfi, – „így van.”

„Négy évvel ezelőtt ön lezuhant. Elvitték kórházba, és egy magas, sötét hajú férfi volt az orvosa. A felesége egy szőke hajú asszony, és van két kisgyermek. Látom, hogy önök együtt beszélnek az orvossal a kórházban. Semmit nem tudtak tenni önért, és azóta deréktól lefelé le van bénulva.”

A férfi így válaszolt: „Branham tiszteletes, nem tudom, honnan tudja ezt, de mindez igaz. Mit kell tennem?”

Ebben a pillanatban Bill meglátta ugyanezt a férfit, amint egy barna öltönyt visel, és a levegőben sétálva az emberek feje fölött, azt mondja: „Dicsőség az Úrnak, dicsőség az Úrnak.” Mialatt a látomás még mindig látható volt, Bill kijelentette: „Uram, Jézus Krisztus meggyógyította önt. Álljon a lábára!”

Habár négy évig bénultan feküdt, a férfi egyből lábra állt, egy pillanatig remegő lábain egyensúlyozott, majd sétálni kezdett a sorok között, dicsérve Jézus Krisztust, mint Gyógyítóját. A tömeg buzgó imádatban tört ki.

Bill szemeit a természetfölötti tűzön tartotta. Az még mindig a zenekari árok fölött körözött, míg végül megállt egy fiatalasszony fölött, aki leszíjazva ült egy tolószékben. Amikor megnyílt a látomás, Bill egy másik fiatalasszonyt látott, aki hasonlított a tolószékben ülő hölgyhöz, de különbözött annyira, hogy rájött, nem ugyanaz a személy. A látomásban ez a másik asszony egy bénult újszülöttet tartott betakarva egy fehér szegélyes kék takaróval. Ezután úgy tűnt, hogy a látomás elágazik két irányba, az egyik egy idősebb asszonyra mutatott, aki a hallgatóság soraiban pár sorral hátrébb ült a tolószékes asszonytól. Bill felismerte, hogy ez az idősebb asszony, a fiatal anya a látomásban. Most már értette és a tolószékes hölgyre mutatva így szólt: „Fiatal hölgy, ön nem bénultan született?”

A hallgatóság rögtön elcsendesedett, hogy hallja, hogyan bontakozik ki a következő történet. „Igen, az voltam.” – válaszolt.

„Láttam egy látomást az édesanyjáról, aki önt tartja egy kék takaróba kötve, csecsemőként 25 évvel ezelőtt. Ön tolószékben él 17 éve. Hátrébb ül az édesanyja, úgy négy sorral odébb. Hölgyem, ez az ön lánya?”

„Igen, uram.” – helyeselt az idősebb asszony.

„Jöjjön fel és álljon a lánya mellé!”

Ahogy az anya végigment a sorok között, a tolószékben ülő lánya megkérdezte: „Branham testvér, mit kell tennem? Meg vagyok gyógyulva?”

„Testvérnő, én csak azt tudom, amit láttam. A látomás most elment tőlem. Nem mondhatok semmit, csak azt, amit Ő mond nekem.”

Mivel Bill már nem látta a Tűzoszlopot a hallgatóságban, figyelmét újra az imasorra irányította. Ekkor megállt mellette a következő beteg. Egy gyönyörű fiatal hölgy volt, a húszas évei elején, hosszú, sötét haja a vállain omlott hátra. Úgy nézett ki, mint Istennek egy szentje. „Jó estét, testvérnő.” Bill bal kezébe fogta a jobb kezét. „Egy süket szellemet érzékelek, de a rezgések nem nagyon erősek. Hall engem, testvérnő?”

„Igen, hallom önt. Egyik fülemre vagyok süket. Így van ez sok éve már.”

„Akkor értem. Hiszi, hogy Jézus meggyógyítja önt, ha kérem?”

„Teljes szívemből hiszem.” Fejét meghajtva Bill az asszony gyógyulását kérte. Csendes imádság volt, olyan, amit mindig is imádkozott. Tudta, hogy Isten nem a zajos érzelmekre válaszol, hanem az Igéjébe vetett hitre ad választ. De ez alkalommal a démon nem ment el. Bill még mindig érezte a rezgéseket, melyek alacsony feszültségű áram módjára pulzáltak. Újra imádkozott. A fehér csomók formálta minta, amely a süketséget jelentette, még mindig ott maradt a felduzzadt bal kézfejen.

„Itt valami baj van. A süket szellem nem akar elmenni. Bill mélyen a fiatalasszony szemébe nézett. Hirtelen úgy tűnt, a hölgy eltávolodik a színpadtól, és helyébe egy látomás tárul egy fiatal lányról, akinek fonott haja van. Bill beszélt, miközben figyelte, hogyan bontakozik ki a látomás. „Amikor 14 éves volt, hosszú hajfonatai voltak, végén kockás szalaggal. Ebben az időben rossz útra tért. Gyereke lett egy férfitől, még mielőtt megházasodott volna.”

Az asszony tenyerébe temette arcát. „Így van, Branham testvér.”

„Hozzáment egy férfihoz, akit nem szeretett, ezért elhagyta. Aztán egy vallási szektába keveredett, és rávették, hogy menjen férjhez egy másik férfihoz, akit nem szeretett. Így később őt is elhagyta. Most egy újabb férfival házasodott meg.

„Minden szava igazság” – zokogott az asszony.

Bill így folytatta: „Egyszer ön keresztény volt, de eltávolodott Istentől.”

„Így van” – mondta sírva, s úgy tántorgott, mintha el akarna ájulni. Hirtelen felsikoltott. Isten nemcsak a bűneit bocsátotta meg, hanem helyreállította a hallását is.

Ahogy a tömeg Istent dicsőítette, Bill figyelme újra visszaterelődött a zenekari árokhoz, ahol az anya immár lebénult lánya mellett állt. Bill látta fölöttük a világosságot, majd egy pillanat múlva látomás érkezett, amint a bénult lány kiszáll a tolószékből. Bill tudta, hogy látomásról van szó, mert a lány másik ruhát viselt. Mégis a látomás épp olyan valóságosnak

tűnt, mint az előtte álló mikrofon. Bill figyelte, ahogy az emberek feje fölött sétál és azt kiáltozza: „Köszönöm, Istenem! Köszönöm, Istenem!”, amíg el nem tűnt a látomás.

Bill, a bénult asszonyra mutatott. „Testvérnő, Jézus Krisztus, Isten Fia meghallgatta az imáit, és meggyógyította önt. Álljon a lábára!” Az asszony felállt. Édesanyja próbált segíteni neki kiszállni a tolószékből és tartani akarta a karját, de a lánya, aki már nem volt lebénulva, lerázta az anya szorítását, hogy egyedül sétálhasson.

A hallgatóság egyszerre állt fel. Isten ereje átsöpört az épületen, meggyógyítva mindenkit, aki hitt. Bill látta, hogy emberek dobják el botjaikat és mankóikat, s mások kiszállnak tolószékeikből. Hogy hány százan gyógyultak meg betegségekből, melynek nem voltak külső jelei, senki sem tudja. Billnek nem kellett folytatnia az imasort. Senki nem maradt, akiért imádkozni kellett az épületben. „Ennek így kellene lennie” – gondolta.

Az efféle csodák csak megerősítették azt a tényt, hogy az embereknek nem szükséges beállni az imasorba, hogy megkaphassák gyógyulásukat; arra volt szükségük, hogy higgyenek Isten ígéreteiben. Ezért akarta Bill, hogy minden összejövetelen elénekeljék az alábbi vezéréneket.

Higgy, ó, csak, higgy! Higgy, ó, csak, higgy!

Minden lehetséges. Higgy, ó, csak, higgy!

Jézus itt van. Jézus itt van.

Minden lehetséges. Jézus itt van.

„Ne felejtsetek el,” – mondta Bill sokszor a hallgatóságnak, – „ezek az ajándékok nem tudnak meggyógyítani titeket. Az Isten ígéreteibe vetett saját hitetek az, ami a gyógyulást hozza. Ezek az ajándékok csak segíteni tudnak nektek, hogy felismerjétek, hogy a természetfölötti Isten van itt, hogy megtartsa ígéreteit. Barátaim, hiszem, hogy az apostoli idők a szemünk előtt ismétlődnek meg. Hiszem, hogy Jézus Krisztus eljövetele közel van. Hiszek Krisztus szó szerinti, testben való második eljövételében. Hiszem, hogy csak kevés időnk maradt a munkálkodásra. És hiszem, hogy ez a nagy ébredés, ami ma ekkora erővel söpör át az országon, az üzenet természetfölötti igazolása: úgy, mint Noé napjaiban volt – a nemzetek bűnben vesztegeltek, pusztulásra ítéelve, de Noé buzgó Evangéliumát prédikálva hívta az embereket a bárka biztonságába. Hiszem, hogy Isten Fiának Evangéliuma, mely a Szent Szellem által van bemutatva, átsöpör ma a földünkön, és hívja az embereket a bárka biztonságába, amely az Úr Jézus Krisztus.”⁴

⁴ William Branham: „Megmagyarázott szolgálat” című prédikáció, 1950.07.11 Minneapolis, MN

45. fejezet

Fort wayne-i események

1949

WILLIAM BRANHAM megfogadta szervezőinek tanácsát, és lassan visszaállt a szolgálatba egy olyan embernek az óvatosságával, aki megtanulta a kemény leckét. Habár számos egy napos összejövetelt tartott 1949-ben, csak kevés többnapos körutat szervezett – a saskatchevani Reginában, az ontario-beli Windsorban, a texasi Beaumontban, az illinois-beli Zionban, a minnesotai Minneapolisban és végül késő ősszel három estét töltött az indiana-beli Fort Wayne-ben.

Meda elkísérte Fort Wayne-be és elhozta három éves kislányukat, Becky-t. Margie Morgan is velük jött ápolónőként, hogy segítse és bátorítsa a betegeket, amíg az imasorban várakoznak. Már három éve volt, hogy férje elhozta Margie-t a Branham imaházba eszméletlenül, rákban haldokolva. Ő volt Bill első esete, miután megkapta a megbízását Istentől, hogy elvigye az isteni gyógyítás ajándékát a világ népeinek. Amikor Bill először találkozott Margie-val, úgy 25 kilót nyomott. Most az asszony hetven kilós volt, és mesésen érezte magát.

A fort wayne-i összejövetel első estéjén több mint 5.000 ember zsúfolásig töltötte meg a belvárosi színházat. Mint mindig, Bill először a hitről kezdett el beszélni a hallgatóságnak, mely Jézus Krisztus bevégzett munkáján nyugszik. Elmagyarázta az isteni gyógyítás folyamatát, kihangsúlyozva annak igei alapjait. Beszélt a küldetéséről is. Szólt a két jelről elmagyarázva a tőle telhető legjobb módon, hogy azok hogyan működnek. Majd mesélt arról a látomásáról, amit egy halott fiúról látott, amint feltámad. „Jegyezzétek le a Bibliátok belső borítójára,” bátorította őket, „hogyan aztán, amikor megtörténik, tudjátok, hogy én az igazat mondom nektek.”

A terem légköre hidegnek tűnt, telve gyanakvással. Amikor Bill az Úr angyaláról kezdett mesélni, látta, amint sokan a hallgatóság körében kétkedve néznek egymásra. Bill tudta, hogy ezek azok az emberek, akik nem betegek. A betegek annyira sóvárogtak segítség után, mint az éhes ember az ételre.

Mialatt a segítők megszervezték az imasort, egy fehér ruhás fiatal hölgy játszott zongorán a színpad lábánál. Tehetséges ujjainak játéka betöltötte az előadótermet, ahogy a régi keresztény ének felhangzott: „Az áldott Orvos közeleg”.

Az első beteg az imasorban egy kisfiú volt, akit a gyermekbénulás nyomorított meg. Howard Branham kézben vitte fel a színpadra, hogy édesanyja megtarthassa helyét. A

gyámoltalan gyermeket karjaiba véve Bill lehajtott fejjel így imádkozott: „Mennyei Atyám, kérlek, légy irgalmas...”

Bill hirtelen vakító fényességet látott. Először azt gondolta, hogy a gondnok ráirányította a reflektort. Azon tűnődött: „Ez illetlenség. Még ha a gondnok nem is ért egyet az összejövetelekkel, nem kellene ezt tennie. Bill hunyorogva a karzat felé nézett, remélve, hogy inthet a gondnoknak, hogy kapcsolja ki. Ekkor döbrent rá, hogy az nem is egy reflektor, hanem az Úr angyala, aki a magasból alább szállva most fényesebben ragyogott, mint általában. Ekkor Bill meghallotta a jellegzetes hangot: *Husssss*. Az angyal egyenesen lejött a színpadra. Bill soha nem tudta meg, mi történt azután – leejtette-e a gyermeket, vagy a gyermek ugrott ki a karjaiból. A fiú két lábbal a padlón állt meg, s lábai olyan egészségesek voltak, amennyire csak lehettek. Izgatottan kiáltozva futott le a színpadról a lépcsőkön át. Édesanyja felsikoltott, felugorva a helyéről kitárt karokkal, hogy elkapja a fiát, ha elesne. Ekkor ő is meglátta a csillagot... és elájult.

Amikor a fiatal zongorista mindezt látta, feje fölé emelte kezeit és sikoltozni kezdett. Csodával határos módon a zongora billentyűi tovább játszottak maguktól, ugyanazt az éneket folytatva:

Az áldott Orvos közeleg,
az együttérző Jézus.
Szava szívünk enyhíti meg.
Egyetlen üdvünk, Jézus!

A fiatal zongorista felállt, és (még mindig felemelt kezekkel) énekelni kezdte az éneket egy másik nyelven, mialatt a zongora magától játszott. Fehér ruhájában, hátára omló, hosszú szőke hajával olyan volt, mint egy angyal.

Eme két csoda láttán meggyőződés forrott a hallgatóság szívébe. 700 ember gyűlt össze a sorok közötti folyosón próbálva előre jönni, hogy Jézus Krisztusnak adhassa életét. Mivel nem volt elég hely elől ennyi ember számára, legtöbben a sorok közötti folyosón térdeltek le, s így kiáltottak: „Istenem, könyörülj rajtam, bűnösön!”

Amikor végre folytatódott az imasor, két férfi egy idős vak embert vezetett fel a színpadra, aki imádságot kért. Bill ezt kérdezte tőle: „Uram, hiszi ön, hogy amit mondok, az igazság?”

„Igen, hiszem” – válaszolta.

Aztán jött a látomás. Bill így szólt: „Az ön neve John Rhyn. Ön katolikus. Benton Harborban él, ahol újságot árul az utcasarkon. Úgy húsz éve vak. Így szól az Úr: „Ön meggyógyult.” Rhyn a fejét vakarta: „De még mindig nem látok.”

„Az semmit nem számít. Ön meggyógyult. Láttam azt megtörténni látomásban, és a látomások sosem tévednek.”

John Rhyn megköszönte és elvezették. Aznap este, később ugyanaz a két férfi másodjára is előre vezette John Rhynt az imasorban.

Rhyn azt mondta: „Branham úr, azt mondta nekem, hogy meggyógyultam.”

„És ön azt mondta, hogy hisz nekem.” – hárította Bill.

„Tényleg hiszek önnek. Olyan dolgokat mondott az életemről, amit magától nem tudhat. Ezért nincs okom, hogy kételkedjek. Csak nem tudom, mit tegyek most.”

Bill látta, hogy a férfinak szüksége van valamire, ami segíthet, hogy a hite erős maradjon. „Csak ismétелgesse, hogy 'az Ő sebeiben meggyógyultam', és tegyen bizonytságot mindenkinek, hogy az Úr meggyógyította önt és meg fog történni, mert az 'így szól az Úr'.”

Az összejövetel sorozat második estéjén John Rhyn a karzaton ült. Szolgálat közben sokszor felállt, és azt kiáltotta: „Dicsőség az Úrnak, mert meggyógyított engem!” – habár még mindig olyan vak volt, mint azelőtt.

Aznap este egy asszony jött előre az imasorban, egy lánnyal, akinek egyik lába gipszben volt. Amikor Bill meglátta a gipszet, így szólt: „A gyermeknek dongalába van, ugye. Testvérnő, megtenné, amit mondok? Az asszony azt mondta, megteszi. Anélkül, hogy imádkozott volna a fiatal lányért, Bill ezt az útmutatást adta az anyának: „Menjen haza és vegye le azt a gipszet a gyermekről ma este! Azt fogja találni, hogy a lába teljesen egészséges. Hozza vissza holnap este, és tegyen bizonytságot arról, hogy milyen nagy dolgot tett Jézus Krisztus!”

A legkiemelkedőbb csoda akkor történt a második este során, amikor Jézus Krisztus visszaadta egy vak lány látását. És mégis, minden gyógyulás, akár látványos, akár egyszerű, fontos volt annak a személynek, aki kapta. Éppúgy, mint a kancsal lány gyógyulása, aki nem kapott imajegyet. Az imaszolgálat felénél ez a lány kiment az előtérbe, ahol Bosworth asszony keresztény irodalmat árult. Bosworth asszony látta, amint a lány sírni kezd, és megkérdezte, mi a baj.

„Láttam, amint egy kancsal lány meggyógyul a színpadon” – zokogott a lány. „Ha én is bejutottam volna az imasorba, én is meggyógyultam volna, de nem tudok imajegyet szerezni.” Látva, hogy mennyire borzasztóan félre állnak a tinédzser lány szemei, Bosworth asszony nagyon megsajnálta. „Nincs szükség imajegyre, testvérnő” – mondta a lánynak. „Hitre van szükséged. Na most, ezt kell tenned: menj vissza oda, ahol látod Branham testvért és teljes szívből hidd, hogy a megítélés Isten ajándéka. Biztosíthatlak, hogy pár percen belül szólítani fog téged.”

Bill háttal állt ennek a lánynak fenn a színpadon, amint az imasorral imádkozott, de megérezve a hitnek erős húzását maga mögöl, a lány irányába fordult, és a hátsó sorokban kereste a forrását. Olyan sok embernek volt hite, hogy nehéz volt kiválasztani azt az egyet. Mégis, érezte, hogy valakinek a hite egy magasabb kategóriába lépett. Ekkor Bill megtalálta. Így szólt a mikrofonba: „A fiatal hölgy zöld kabátban, ott hátul. Kancsalok a szemeid. Ugye? Többé ne félj! Jézus Krisztus meggyógyított téged.” Azonnal úgy is lett.

Mire az imaszolgálat véget ért, Bill szédült a fáradtságtól. A színpadról letántorogva egy olyan helyet keresett, ahol elrejtőzhet a közönségtől az oldalsó függöny mögött.

Egy baptista prédikátor, akit dr. Pedigrew-nak hívtak, türelmetlenül várakozott, hogy beszélhessen vele. „Branham úr, minden nyilvános előadó közül, akit valaha hallottam, ön használja a legszegényesebb nyelvtant. Tömegek elé így kiállni, mint ön – ez borzasztó!”

Bill már beszélt dr. Pedigrew -val ezelőtt, és tudta, hogy ez az ember olyan, mint egy diplomata, aki kicsiszolt és precíz nyelvezetet használ. „Így van, uram.” – ismerte el szerényen Bill. „Tudom, hogy a nyelvtanom szegényes. Én voltam a legidősebb tíz gyermek közül, és édesapám beteg lett, amikor fiatal voltam, ezért dolgoznom kellett ahelyett, hogy iskolába járjak.”

„Ez nem kifogás” – bizonygatta Pedigrew. „Most már felnőtt. Járhatna esti iskolába, hogy javítson a nyelvtanán.”

„Nos, most, hogy az Úr elhívott engem erre a munkára, minden időmet arra szánom, hogy imádkozzak a betegekért. Nincs sok szabadidőm.”

„Ez szegény.” – korholta, dr. Pedigrew. „Több ezer ember hallgatja, amint olyan szavakat használ, mint *vóna, kéne és lássák.*”

„Úgy tűnik, ők nagyon jól megértenek engem.”

„Nem ez a lényeg. Azok az emberek felnéznek önre, mint vezetőre. Meg kellene mutatnia nekik, hogy mi helyes. Például ma este ön azt mondta: „Minden ember, aki idejön a *szóus-zékhez.*”

„Igen, uram. Az nem helyes?”

„Nem, nem, nem! Az *szószék* és nem *szóus-zék*. Az emberek jobban értékelnék önt, ha helyes kiejtést használna.”

A megítélés terhétől kifáradva Billnek nem volt több ereje, hogy ezen vitatkozzon. „Uram, azokat az embereket ott kint nem érdekli, hogy én azt mondom, hogy *szóus-zék*, vagy *szószék*. Ők azt akarják, hogy igaz életet éljek, és bemutassam azt, amiről beszélek. Nem támogatom a tanulatlanságot, ami elég kárt tett már a világban. De ugyanakkor nem hiszek abban, hogy egy embernek nagy tanultságra lenne szüksége, hogy megismerje Jézus Krisztust, és örök élete legyen.”

Ekkor felbukkant Earn Baxter, hogy segítségére siessen. Ahogy Baxter hazavitte Billt és családját az Indiana Hotelbe, ahol megszálltak, megkérdezte: „Branham testvér, miért nem imádkoztál azért a kislányért, akinek dongalába volt?”

„Nem volt szükséges imádkoznom érte. Ma délután látomásban láttam, hogy meggyógyul. Soha nem láttam olyan látomást, ami tévedett volna.”

„Margie Morgan így szólt: „Bill testvér, segítettam a nyomorék embereknek, akik ott elől ültek, és különleges terhet éreztem egy ember iránt. Azt hiszem, azért, mert nagyon hasonlít a férjemre. A neve Leeman úr. Emlékszel rá?”

„Nem, Margie testvérnő. Holnap este meg fogom keresni.”

Pénteken a Fort Wayne-i összejövetelek utolsó estéjén Bill azt mondta a szervezőinek, hogy szeretne egy „gyors imasort”, ha ők is úgy gondolják, hogy elbírna azzal. Beleegyeztek azzal a feltétellel, hogy a terhet közösen vállalja majd a helyi szolgálókkal, hogy az imaszolgálat ne tartson túl sokáig. Bill egyetértett.

Az imasor egy asszony bizonyágával kezdődött, aki előző este elhozta a lányát dongalábbal. Az összejövetel után egyenesen hazavitte a lányt, és egy órába telt, amíg lefűrészelte a gipszet. Úgy tűnt, a lába egészséges. A reggeli röntgenfelvétel csak megerősítette ezt – a lába tökéletes lett.

Ez a bizonyág megadta a kezdő lépést ahhoz, hogy a hallgatóság hite a magasba szökjön. Olyan sok ember akart bejutni a gyors imasorba, hogy sokan a súlyosan sérültek közül nem is tudtak sorra kerülni. Bill felfigyelt Leeman úrra, aki egy nyomorék férfi volt, és nagyon hasonlított Margie Morgan férjére. Néhányan segítettek neki bejutni az imasorba, de az túl zsúfolt volt, és nem sikerült neki. Ezért az emberek elvitték Leeman urat oda, ahol Bill imádkozott, felhúzták a színpad szélén, és lefektették a földre, remélve, hogy így majd imádsághoz juthat. Sajnos a nagy zűrzavarban, az imasorban álló emberek nem vették észre, amint a gyámoltalan ember a földön fekszik. Hamarosan Leeman úr fehér ingje cipők lábnyomától lett piszkos.

Látva Leeman úr helyzetét Bill így szólt a mikrofonba: „Ne tegyék oda azt a szegény embert!” Amint beszélt, Bill és Leeman úr tekintete találkozott. Bill érezte Leeman úr hitének húzását. Két férfi visszavitte őt az ülőhelyére. Ekkor Bill hirtelen indíttatást érzett, hogy lemenjen és beszéljen vele.

„Ó, Branham testvér,” – mondta Leeman úr, amint Bill megállt mellette – „ha csak megérintettem volna a nadrágszáradat ott a színpadon, hiszem, hogy meggyógyultam volna.”

„Isten áldjon meg téged, testvérem!” – mondta Bill és ekkor egy látomás tört elő. Bill többek között Leeman urat látta, amint egy mezőn sétál. Egy másik ember leugrott egy traktorról, és odaszaladt hozzá. Bill figyelte, ahogy a két férfi megöleli egymást. A látomás elhalványult. Bill így szólt: „Testvér, szklerózis multiplexed van, ugye? Ez egy lassú bénulás, de az elmúlt tíz évben ágyhoz kötött téged. Üzletember vagy Fort Wayne-ben, és soha nem hagytad abba a munkát. Látom, amint egy speciális ágyon fekszel, ami felemel téged, hogy tudjál dolgozni az írógépeden.”

Leeman úr, érthető módon elámult. „Így van, Branham testvér. Honnan tudtad?”

„Az Úr mutatott nekem egy látomást. Sokat imádkoztál és az Úr meghallgatta az imáidat. Jézus Krisztus meggyógyított téged, állj fel a lábadra!”

Annyi zaj és zűrzavar töltötte meg az épületet, hogy kevesen vették észre, amint az idős ember tíz éve először lábaira áll. Bill elindult a színpadra vezető lépcsők felé. Egy másik idős

úriember, aki az első sorban ült, kinyúlt, és megragadta Bill kabátját, amint elsétált. Az idős ember csontos keze szörnyen deformált volt. Mondott valamit, de Bill nem értette. Odahajolt hozzá, hogy meghallja a zajban, mit mond. A férfi azt mondta: „Tudom, ha csak megérinthetem a ruhádat, Branham testvér, meggyógyulok.” Bill hirtelen rájött, hogy már látta ezt az embert valahol – abban a látomásban, amit az imént kapott Leeman úrról. Ő volt a férfi a traktoron!

„Ön egy farmer, ugye? És barátja Leeman úrnak amott.” Leeman úrra mutatott, amint felemelt kezekkel sétál, és a többiekkel együtt magasztalja az Urat.

„Igen, igen.”

„Sok éve megnyomorított téged a reuma. De ne aggódj, mert így szól az Úr: 'Meg fogsz gyógyulni'.”

MÁSNAP REGGEL egy inas kopogott Bill hotelszobájának ajtaján. „Branham tiszteletes, sajnálattal közlöm, de nem fog tudni kijutni a bejáratnál. Valahogy az emberek rájöttek, hogy ön itt tartózkodik, és az aula tele van emberekkel, akik találkozni akarnak önnel.”

„Ez elég baj.” – mondta Bill. „Éppen most készültünk menni reggelizni.”

Az inasnak támadt egy ötlete. „Ki tudom önt juttatni a sikátorba a kazánházon keresztül, ha nem bánja, hogy egy csomó hamun kell átmásznia.”

„Jobban hangzik, mint nem enni.”

„Megyek, megnézem, hogy tiszta-e a terep, és visszajövök önhöz pár perc múlva.”

A szobainas hamarosan visszatért. Bill, Meda, Becky és Margie Morgan követték a fiatalembert le a pincébe, el a szenes kazán mellett, át egy kupac salakon, majd egy ajtón keresztül ki a sikátorba. Senki nem vette őket észre. Hogy biztosan ne ismerjék fel, Bill mélyen szemére húzta kalapját, és felhajtotta ballonkabátjának gallérját. Ő vitte kislányát, Becky-t, aki fejét Bill arcához nyomta, és így még jobban elrejtette magát. Egy saroknyit sétáltak a Második utcán, aztán kezdtek átkelni az úton a Hobb's House nevű étterembe, melyet az utóbbi pár napban látogattak. Ekkor hirtelen Bill teste bizseregni kezdett, mintha az Úr angyalának jelenlétét érezné. Megállt.

„Mi a baj, drágám?” – kérdezte Meda.

„Az Úr Szellemé épp most mondta nekem, hogy forduljak balra.” Bill átadta kislányát Médának, és elsétált.

„De Bill testvér” – mondta Margie, „itt szoktunk enni.”

Meda ujját a szája elé tette. „Ssssssh, láttam már ezt az arckifejezést. Most a Szellem vezeti. Csak kövesd!”

Néhány sarok után Bill befordult egy zsúfolt kávézóba, melynek Miller's Cafeteria volt a neve. Itt az emberek magukat szolgálták ki, majd leültek egy asztalhoz. Mielőtt Bill egyet

haraphatott volna pirítósából, az asszony a szomszéd asztalnál felkiáltott: „Hála Istennek!” – majd felállt, Bill irányába nézve.

Margie odasúgta Billnek: „Jobb ha elmész. Ha nem, akkor itt ragadsz a sok ember miatt.”

„Ne mondd ezt, Margie! A Szent Szellem munkálkodik.”

A szomszéd asztalnál ülő nő odajött Bill asztalához. Idegesen így szólt: „Branham testvér, remélem, nem veszi tiszteletlenségnek, de úgy hiszem, hogy az Úr hozta önt ide, hogy találkozzunk.”

„Mondja el a történetét, testvérnő!”

„A bátyám és én Texasból jöttünk.” Majd egy sápadt arcú férfira mutatott, aki még mindig az asztalánál ült. A férfi figyelte őket, de nem próbált felállni. Nem nézett ki jól. A hölgy így folytatta: „A testvérem szívbetegségben haldoklik. A doktorok már semmit nem tehetnek érte. A szíve annyira megnagyobbodott, hogy nyomja a rekeszizmát. Múlt héten megvizsgálták, és az orvos azt mondta neki, hogy nem sok van hátra. Branham testvér, követtük önt tíz összejövetelen keresztül, de a bátyám soha nem tudott bejutni az imasorba. Elfogyott a pénzünk, de még egyszer meg akartuk próbálni, ezért eladtuk a tehenünket, hogy legyen pénzünk erre az utazásra Fort Wayne -be. Amikor ideértünk, olyan nagy volt a tömeg, hogy még az épületbe se tudtunk bejutni. Tegnap este vészkiáltásban voltam. Egész éjszaka imádkoztam. Valamikor korán reggel elaludtam. Azt álmodtam, hogy Isten azt mondja, keressek meg egy helyet, amit úgy hívnak, hogy Miller's Cafeteria. Mert ha itt leszek a bátyámmal kilenc órakor, akkor meggyógyul a testvérem.”

Bill az órájára nézett. Pontosan kilencet mutatott.

„Hozza ide a bátyját!” Bill megfogta a férfi jobb kezét a bal kezével. Úgy érezte, mintha egyenesen egy elektromos vezetékhöz nyúlna. A démoni rezgések felfutottak Bill karján. Az órája meg is állt. Fejét lehajtva, Bill csöndesen imádkozott: „Atyám, a Fiad, Jézus Krisztus Nevében kérlek, gyógyítsd meg ezt az embert!”

A rezgések elhaltak. A férfi mellkasára tette kezeit, és mély lélegzetet vett. „Máshogy érzem magam” – mondta. Tüdejét ismét megtöltve, meglepetten tapasztalta, hogy nem érez fájdalmat. „Hát, nem éreztem így magam fiatal korom óta.”

Ez a jelenet más vendégek figyelmét is felkeltette. Habár Bill még hozzá sem nyúlt a reggelijéhez, úgy döntött, jobb, ha elmegy, mielőtt túl sokan felismernék, és nehezen tudna kijutni.

Alig lépett ki a kávézóból, egy kint álldogáló asszony nézett rá meglepetéstől tágra nyílt szemekkel. A következő pillanatban térdeire rogyott a járdán Bill előtt, megragadva nadrágszárát. „Ó, Istenem!”- zokogott csukott szemmel. „Ó, Istenem, köszönöm!” Egy törékeny asszony volt, fekete ruhában. Könnyek csorogtak az arcán, és egész testében remegett, telve erős érzelmekkel.

Bill gyengéden vállaira tette a kezét. „Álljon fel testvérnő, és mondja el, mi a baj!”

„Damico asszony vagyok Chicagóból” – mondta remegő hangon, ahogy lábaira állt. „Van egy rosszindulatú daganatom. Még a Mayo Klinika sem tudott rajtam segíteni. Sugár és röntgenkezeléseket kaptam, de a daganat csak nő. A férjemnek van egy nagy spagettigyára, és van elég pénzem az operációra, de az orvosok azt mondták, hogy az én esetemben az nem segítene. Branham testvér, követtem önt az összejövedelein. Mindent megtettem, hogy önhöz jussak, de nem tudtam. Imádkoztam és imádkoztam – annyira kétségbe vagyok esve. Ma reggel azt álmodtam, hogy az Úr elküldött, hogy álljak a Miller’s Cafeteria előtt 9 óra 10 perckor. És íme, itt van ön!”

Az asszony csuklóját megfogva Bill így imádkozott: „Mennyei Atyám, tudom, hogy Te vezetsz. Gyógyítsd meg ezt az asszonyt a Te Fiad, Jézus Krisztus Nevében.” Egy pillanattal később Bill érezte, amint a rák rezgései semmivé válnak.

Az Indiana Hotelbe vezető úton visszafelé Meda be akart menni egy drogériába, hogy színezőt és zsírkrétát vehessen, amivel elfoglalja majd Becky-t a hotelszobában. Bill a sportfelszerelés részlegén nézelődött, hogy horgász eszközöket keressen. Ismét megérezte az angyal jelenlétét. Fejét lehajtva így imádkozott: „Mennyei Atyám, mit akarsz, hogy tegyek?” Épp olyan tisztán, ahogy azt hallotta, amint a felesége az eladóhoz beszél, Bill meghallotta, amint az angyal hangja így szól: *„Menj végig ezen az utcán a sarokig, menj át az úton és állj meg ott!”*

Miután Medát és Margiet visszaküldte a hotelbe, Bill követte az Úr utasításait. Sokáig a sarkon állt, és figyelte, amint egy csontos, ír rendőr sípját fújva a forgalmat irányítja. Sok ember kelt át a zebrán. Bill az arcokat figyelte, s azon tűnődött, miért akarhatja az Úr, hogy ott álljon. Úgy tíz perc után Bill felfigyelt egy fiatalasszonyra, aki egy távolabbi kanyarban bukkant fel. Fekete-fehér kockás ruhát viselt, és kerek skót sapkát. Bill egy megmagyarázhatatlan érzés által úgy gondolta, hogy ez az a személy, akivel találkoznia kell. Átment, hogy mellette haladjon el, amikor majd az asszony átkel az úton. A közlekedési rendőr felemelte a kezét, megfújta a sípját; az autók megálltak, és a fiatalasszony átsétált. Lehajtott fejjel ment el pontosan Bill mellett, anélkül, hogy felismerte volna. Miközben Bill figyelte, amint elhalad, azt gondolta: „Ez különös. Miért akarta az Úr, hogy a közelében legyek?”

A fiatalasszony sétált még úgy öt métert megállt és visszafordult. Arcára meglepetés ült ki. „Ó, Branham testvér! Visszasietett hozzá. „Branham testvér, álmodom, vagy tényleg ön az?”

„Igen, testvérnő. Én vagyok. Van valami problémája, amiben segíthetek?”

Szavai sietősen törtek elő, mintha csak attól félne, hogy Bill eltűnik, mielőtt befejezhetné. „Kanadából jöttem, rokkantsági segélyen élek, 150 dollárból évente. Az utolsó pénzem arra költöttem, hogy eljőjjen ezekre az összejövedelekre, de nem jutottam be az imasorba. Az utóbbi két este egy székben aludtam, a hotel aulájában. Ma reggel az utolsó centemet egy pohár kávéra költöttem, majd elindultam az autótól irányába, hogy stoppoljak hazafelé. Eztán

valami furcsa történt. Mintha egy hang a fejemben azt mondta volna, hogy forduljak meg és kezdjek el sétálni a másik irányba. A következő dolog, amiről tudok, az volt, hogy felnéztem, és megláttam önt.”

„Mi a baj, testvérnő?”

„Nyomorék a karom. Egy kutyán lovagoltam, amikor kislány voltam. A karomra estem. Azóta használhatatlan.”

Billben nem volt több kérdés afelől, hogy mit kell tennie. „Nyújtsa előre a kezét!” – utasította. „Jézus Krisztus meggyógyította önt.” A fiatal hölgy felemelte béna karját, majd sikítani kezdett, amikor látta, hogy az ugyanolyan egészséges, mint a jó karja. Járókelők gyűltek Bill köré imádságot kérve. Az ír rendőr is elhagyta a helyét, hogy csatlakozzon hozzájuk. Ott az utcán, az indiana-beli Fort Wayne-ben Bill imasort hívott össze, ami majdnem egy óráig tartott. Végül egy helyi pásztor megtalálta, és visszavitte a hotelbe.

MIUTÁN A FORT WAYNE-I összejövetelek befejeződtek, John Rhyn visszatért a michigan-i Benton Harbor-ben lévő otthonába. Két hétig kinn állt az utcasarkon, újságot árulva, s azt kiáltozta: „Extra, extra, dicsőség az Úrnak, mert meggyógyított engem!” Mivel még mindig nyilvánvaló volt, hogy vak, mindenki azt gondolta, hogy kihagy az elméje. Egy nap egy újságárus fiú elvitte borbélyhoz, hogy megborotválja. Mialatt az éppen az arcát szappanozta, így gúnyolódott vele: „John, valaki azt mondta, hogy elmentél Fort Wayne-be, hogy imádkozzon érted valami szent hempergő prédikátor. Azt is hallottam, hogy meggyógyultál.”

John így válaszolt: „Így van. Dicsőség az Úrnak, hogy meggyógyított engem.”

Amint ezt kimondta, a látása visszatért. Örömében kiabálva kiugrott a székből és borbélyköténnyel a nyakában szaladt végig a utcán elújságolva az örömhírt mindenkinek, akit csak látott. Akkor este felhívta William Branham-et.

Bill pár hónappal később megállt Benton Harbor-ben, hogy meglátogassa John Rhyn-t. A hetven éves férfi bemutatta, hogy milyen jó a látása, és hangosan olvasott az újságból. Majd Rhyn megkérdezte Billt, hogy elmenne-e vele egy zsidó főiskolába, ahol a rabbi beszélni akart vele. Bill beleegyezett.

A zsidó főiskola egy hegytetőn állt, és a kikötőre nézett. Egy fiatal, vörös szakállú rabbi fogadta őket a zsinagóga ajtajában. Miután üdvözölte látogatóit, a rabbi így szólt Billhez: „Tudom, hogy John vak volt. Sokszor adtam neki alamizsnát az utcán. Tudni szeretném, milyen felhatalmazással nyitotta meg a szemeit?”

„Nem én nyitottam meg a szemeit. Jézus Krisztus, Isten Fia nyitotta meg azokat.”

„Nevetséges. Jézus nem Isten Fia volt, és nem volt Krisztus. Amikor a Messiás eljön, ő egy erős uralkodó lesz.”

„Uram, ön Jézus második eljövételére néz. Ugyanaz az Igehely beszél az Ő első eljövételéről, mint Bárány, akit mészárszékre visznek.”

A rabbi fejét rázta. „Önök, keresztények egy Istenről beszélnek három személyben. Azt mondják, hogy Isten az Atya, Isten a Fiú és Isten a Szentlélek. Ennek egyáltalán semmi értelme. Ha az Atya egy személy és a Fiú egy személy, az már több mint egy, és ez azt jelenti, hogy önöknek isteneik vannak éppúgy, mint a pogányoknak. Önök, pogányok nem vághatják Istent három részre, hogy odaadják egy zsidónak.”

Bill így válaszolt: „Némely keresztény három részre vágja Istent, de én nem. Egy Isten van. Az Ószövetségben úgy ismerték, mint Jehova, és különböző módokon mutatta be magát, mint a Tűzoszlopban, ami kivezette Izrael népét az egyiptomi szolgaságból. Az Újszövetségben, Isten testben, az ő Fián, Jézuson keresztül mutatta be magát, hogy meghaljon a világ bűneiért. Uram, ön nem hisz a saját prófétáiban?”

„De, persze hiszek.”

„Ézsaiás mondta: *‘Gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállain lesz. És neve úgy hívatik Csodálatos, Tanácsos, erős Isten, örökkévaló Atya, békesség Fejedelme.’* Látja, az nem három különböző személy. Az egy Isten bemutatva magát három korszakban. Isten minden korszakban különböző formában jelentette ki magát. Először, mint Atya, aztán mint Fiú és ma, mint Szentlélek. Ezért keresztelek én az embereket az Úr Jézus Krisztus Nevében, mert az az Atya, Fiú és Szentléleknek a Neve.”

Könny gördült le a rabbi dús szakállán. Billt reménység töltötte el. „Akkor ugye elhiszi, hogy Jézus volt a Messiás?”

A rabbi papságuk jelképére mutatott, egy hatágú Dávid csillagra, ami a zsinagóga tetején állt. Így szólt: „Én jó megélhetést szerzek ebből. Ha nem lennék rabbi, lehet, hogy az utcán koldulnék a vacsorámért.”

„Inkább élnék csapvízen és kekszen, az igazságot szólva”, – mondta Bill, – „mint sült csirkét egyek minden nap, és egy hazugságban élek.” A rabbi remegve megfordult és visszatért a zsinagógába.

NEM SOKKAL eme beszélgetés után William Branham egy egynapos gyógyító szolgálatot tartott az arkansas-i Pine Bluffban. Miután véget ért az összejövetel, visszament a belvárosi hotel harmadik emeletén lévő szobájába. Olyan fáradt volt, hogy ruhástól keresztbe feküdt az ágyon, és már majdnem elnyomta az álom, amikor kopogást hallott az ajtón. A hoteligazgató volt az.

„Ön Branham tiszteletes?”

„Igen, valami baj van?” A férfi nyugtalankodva folytatta. „Sajnálom, de attól tartok, meg kell kérnem önt, hogy hagyja el a hotelt.”

„Miért? Mit tettem?”

„Nem az, hogy bármi rosszat tett volna, egyszerűen nem engedhetjük meg ezt a hotel körül. Az igazgató az ablakhoz lépett, és az utcára mutatott.

Bill az ablakhoz ment, hogy kinézzen. Megdöbbsent. A hotel előtt emberek sorakoztak, és a sor az út mentén egészen a következő sarokig húzódott.

„Valahogy rájöttek, hogy itt van, és nem tudom rávenni őket, hogy elmenjenek.”

Bill annyira fáradt volt, hogy túl megerőltetőnek találta e problémát.

„Őszintén, uram, nem tudom, mit tegyünk.”

Az igazgató saját tervével állt elő. „Menjen le a vészkijáraton a mellékutcába, amíg taxit hívok. Majd mondom a taxisnak, hogy menjen a mellékutcába és vegye fel önt. Már megszerveztem, hogy egy másik hotelben szállhasson meg a városban.”

Bill ismét kinézett az ablakon. Havazott. Láta, amint anyák újságpapírt tesznek beteg csecsemőik fölé, hogy megóvják őket a hótól. Láta, amint mások botra támaszkodnak. Látott egy férfit, aki hevesen rázkódott, vagy a hidegtől, vagy szélütéstől. Nem tudta rávenni magát, hogy otthagyja őket. Azt mondta az igazgatónak: „Nekem más tervem van.”

Kabátját felvéve lement az utcára, és megállt a sarkon. Ott Pine Bluff-ban a közlekedési lámpa sárgás fénye alatt, szitáló hóesésben Bill imádkozni kezdett a betegekért. Ez az imasor a betervezett összejövetelekhez hasonló eredményeket hozott. Egy ember eldobta botját és azt kiáltotta: „Dicsőség Jézusnak, meggyógyultam!” Aztán másvalaki is meggyógyult, majd még valaki és egyre többen kiáltoztak és dicsőítettek. Valaki énekelni kezdett. Mások csatlakoztak a dallamhoz. A hit egyre csak nőtt. Hópelyhek csillogtak, amint a fekete felhők közül a világosságba értek. Ez volt Bill egyik leggyönyörűbb imaszolgálat. Ott maradt az utcán egészen addig, amíg ujjai el nem zsibbadtak és egy ember sem maradt, aki imát kért volna. Ezután felment a hotelszobájába és elaludt.

EGY HÓNAPPAL a fort wayne-i összejövetelek után Bill, az arkansas-beli Little Rock-ban tartott összejövetelt. Damico asszony is jelen volt, aki felállt és nagy lelkesedéssel tett bizonyosságot. Egyetlen rosszindulatú daganatsejt sem maradt a testében!

Néhány héttel később Bill levelet kapott Leeman úrtól, aki elmondta, hogy az orvosai a szklerózis multiplexnek nyomát sem találták a szervezetében. Azt írta, hogy egy hete épp vidéken autózott, amikor találkozott a barátjával, azzal a farmerrel, akit azelőtt reuma bénított meg. Éppen földet szántott. Leeman úr megállt az autójával, és a szántáson át odasétált a traktorhoz. Amikor barátja meglátta, hogy közeledik, leugrott a traktorról és odafutott hozzá. A mező közepén találkoztak, megölelték és megemelték egymást, majd együtt dicsérték Jézus Krisztust. (Bill, amint visszaemlékezett a látomásra, elmosolyodott) Leeman úr még egy dolgot említett a levelében. Azt mondta, hogy mindenkinek beszámolt a gyógyulásáról, beleértve egyik angliai barátját, aki VI. George királynak személyi titkára.

Ez megmagyarázza, miért kapott Bill telegramot Angliából pár nappal később. George király 64 évesen, egyre rosszabbodó egészségügyi problémákkal küzdött az elmúlt pár évben. Miután Leeman úr gyógyulása mély benyomást tett rá, a király azt szerette volna, hogy

William Branham repüljön Angliába és imádkozzon őérte is. Mivel ez volt Isten akarata, Bill már most terveket szőtt egy skandináviai utazásra 1950 tavaszára. Könnyen megállhatna Londonban és imádkozhatna őfelségéért, George királyért.

Bill visszagondolt arra az estére, amikor megkapta küldetését. Emlékezett, hogy az angyal így szólt: *„Elmész majd a föld sok részére, és imádkozol királyokért, uralkodókért és hatalmasságokért...”* Abban az időben az távolinak és valószínűtlennek tűnt. Az épp most kezd beteljesedni.
